

אתגתא

בשבוע 1138 | כ' באדר תשפ"ה, 20.03.25

ד"ר אודליה מינס נכנסה לעימות
חזיתי עם היועמ"שית וניצחה
רבקי גולדפינגר, עניין אישי

צילום: מאיר אליכור

רק צדק, בלי פוליטיקה

המשפחות השכולות בפורום 'דין וצדק' דורשות
הקמת ועדת חקירה לאומית ניטרלית לאירועי 7.10,
בלי שופטי העליון ובלי אג'נדות קפלניסטיות. בדרך
לשם הן נאלצות להתמודד עם מניפולציות פוליטיות
ותקשורתיות שמנסות להשתיק אותן בכל דרך

// הדס צורי

ופדויי ד' ישובון ובאו ציון ברנה...ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה מפגשי zoom שבוע המודעות לשכול האזרחי תשפ"ה 2025

ראשון כ"ג אדר 23.3	שני כ"ד אדר 24.3	שלישי כ"ה אדר 25.3	רביעי כ"ו אדר 26.3	חמישי כ"ז אדר 27.3
אבי זדה מכון רוטנברג, ינר מטפל בטראומה דיאלוג בין שבירים	כרמית פיינטוך רבנית קהילת אילנא דחיי רמיית בית המדרש במגדל - עוז קדיש - שפה סתומה	אילה דקל ראש הישיבה חילונית בת"א "ילד הוא טיל לדורות הבאים" {יהודה עמיחי} על כל מה שילדים יכולים ללמד אותנו על התמודדות עם המוות	הרב אלקנה שרלו חבר ברבני צהר, מנחה בארגון קולות, ומרצה בקהילות שימו לב אל הנשמה	ד"ר יובל ריבלין חוקר קולנוע והיסטוריה הקולנוע בשביל ברחה קיומי
אדווה זיידמן יועצת ומאמנת ארגונית אדוות של חוסן - ניהול הרגש והמחשבה בעזות משבר (סיפור אישי של התמודדות עם מחלה ואובדן)	ד"ר אילן שריף מנהל תחום אובדן ושכול משרד הרווחה על דחיקת האבל האזרחי מסדר היום לאחר ה-7.10	הרב שי פירון שר החינוך {לשעבר} נשיא תנועת פנימה כיצד מנחמים	פיני רבינוביץ "יקיר לי יד ולב לשכול האזרחי" איך הכל התחיל...	ד"ר חנה פרידמן מובילה בית מדרש ללימודי יסוד בר אילן ומנהלת ספרא {לחיליים} האם אפשר להתכונן למוות עיון בשבעה סיפורי מוות תלמידי חכמים
ד"ר גילי {מבצרי} זיוון מרצה בחינוך הוראת המקרא תלמוד מדרש ומחשבת ישראל אמונה נוכח שכול ואובדן עיון בהגותם של הרב סולובייצ'יק והרב דוד הרטמן	רחל פוקס אטון מלווה רוחנית, מטפלת משפחתית, מייסדת ומנכ"לית עמותת חברות מתוך עולמות שבירים היא צומחת על שבר משמעות וחיים	חלי טביבי-ברקת מנהלת מיזם קרן שחר יו"ר מדור מחקר ומורשת במועצה הישראלית לתרבות ואומנות לקראת ר"ח ניסן: יום חנוכה המשכן שפע, אחדות וברכה - סודו של ליל הבסיסה	הרב בני לאו וליא את רגב	יואל פלאט סא"ל {במיל} וכיום מרצה לתנך מתוך אהבה עמוקה למורשת ישראל סיפורי שכול בתנ"ך

מידע וחומרים
 נוספים באתר
 וכניסה לשיעורים

לכניסה לשיעורים
 אתר 929 תנ"ך ביחד
 {שיעורים ב-zoom}

הרב ליאור אנגלמן רב, סופר, ראש בית המדרש הקהילתי בכפר סבא על תקווה ונחמה שמביטות לצער בעינים	ד"ר תמר אשכנזי מנהלת המרכז הלאומי להשתלבות מנחת קבוצות תמיכה למשפחות שחוו אובדן צמיחה מתוך אובדן	הרב דני סגל ראש מכוע בית מדרש ישראלי מייסד נושאים ברוח הנדר שלא הותר על היכולת להתפייס עם מי שהלך	מיטל בן גיגי מטפלת באמצעות אמנות, מדריכה ביה"ת "חווים פרומים תפרים חדשים" - הצצה לטיפול באומנות בשכול האזרחי	לאה גולדברגר אמא של יונתן מנהלת עמותת סיסטיק פיברוזיס חיים {ומות} עם משמעות סיפור של נתינה חיבוק ופרידה
דבורה תשתית מרצה ומלווה יחידים וקבוצות ליצירת צוואות רוחניות להשאיר חותם בעולם, "הסוד של סבתא פאני"	שלומית קרויזר אמא של שלמה וישי ע"ה אשת רב הישוב מצפה יריחו יועצת הלכה ומאמנת אישית איך להיות עוף החול - להפוך כאב לצמיחה	ד"ר איריס פריד אונקולוגית, מנהלת השירות לטיפול תומך בילדים בית החולים שערי צדק דילמת אתיות בטיפול תומך בילדים	סיני זילבר יום ומנכ"ל ממורזי+ הסוד לשימור והנצחת זיכרון יקירינו	פרופ אביעד הכהן נשיא המרכז האקדמי "שערי מדע ומשפט" זאת נחמתי בעניי
הרבנית דר' מיכל טיקוצ'ינסקי ראש תוכנית ההלכה במדרשת מגדל עוז מעגלי הכאב והאבל	ד"ר עליזה בלוך נשיאת המרכז הישראלי למדעים ולאומניות {יאסא} ראש עירית בית שמש {לשעבר} המשבר כהזדמנות	מר שכיב שנאן {חכ"ל} חורפיש, אביו של רס"מ כמיל שנאן ז"ל, שנרצח בהר הבית בעת מילוי תפקידו לבבות שנפגשו בכאב, עתיד שנבנה בתקווה - אחווה וזיכרון בין הדוריים ליהודים	הרבנית שרה סגל כץ מורת הלכה, מרצה מדריכה ומנחת סדנאות ומייסדת מרכז "גלויה" ילדים פטורים ממצוות ומפגשם באבלות	יואל יפה דאטה ואסטרטגיה כשר' נחמן הוציא את הרמבם מהדיכאון
סדנת כתיבה עם סיון הר שפי משוררת ומנחת סדנאות כתיבה סוד תורת הגעגועים	סדנת כתיבה עם שרי מנדל אמו של קובי מנדל-ומייסדת "קרן קובי מנדל" סליחה על הטמטום	סדנת מוזיקה עם יפעת גלבר תרפיסטית במוסיקה מטפלת באובדן ושכול מוזיקה ותמיכה באובדן- סדרת האזנה והלחנה	סדנת כתיבה עם יונה כהן-דרעי מנחת סדנאות ועובדת עם נוער בסיכון חושך - מכה או ברכה	שיעור הרב בני לאו בפרשת השבוע

יום שישי | כ"ח אדר | 28.3 | ערב שבת פקודי - קבלת שבת ישראלית הרב בני לאו מארח את ברוריה ופיני רבינוביץ

מבקשים קישור למייל או בוואטספ - פנו אלינו: 050-5335148

רק בבנק לאומי
מוקד בפעם
הראשונה
ליווי אישי בכל פעולה ראשונה

זה שירות!

הכי נוח בשירות

*6711

אני לא מבין, מה כל כך קשה לה לבחור?

כאילו יש לה סיכה ביד והיא כל הזמן מפוצצת לי את החלומות.

"אני באמת חושב שאם היא הייתה לומדת ממני לבחור, כל החיים שלנו היו הרבה יותר קלים" אמר גידי

"למה אתה מתכוון?" שאלתי

"היא מבזבזת חצי מהחיים שלה ב: איזה בגדים ללבוש? מה לקנות? מה יותר כדאי לעשות? עם איזה חברות כדאי להפגש? זה מתיש אותי ומבזבז לי כוחות וזמן. למה היא לא יכולה פשוט לזרום? קבענו שהולכים לבית קפה, למה צריך להכניס כל כך הרבה התלבטויות?" שאל גידי בייאוש

"אתה חושב שלך יותר קל לבחור?" שאלה

מאירה את גידי

"אני מרגישה לרגע שלמה עם ההחלטה ולאחר כמה זמן שוב עולה בי ספק וממש חשוב לי לעשות דברים בלב שלם. אני לא מוכנה להתפשר על זה!"

"אבל אי אפשר לתכנן ככה כלום!"

הכל נדחה כל הזמן עד לרגע האחרון.

את זוכרת שהחלטנו לעשות יום זוגי כל יום רביעי?

ואף פעם אי אפשר לדעת אם זה יקרה בסוף כי זה תלוי איך תקומי בבוקר או איך היה הערב שלנו יום לפני."

"גם לי חשוב שיהיו עוגנים בקשר שלנו, אבל מה אתה מעדיף? שאני אאלץ את עצמי?" שאלה

"בואו רגע נתבונן בדיון החשוב הזה ונסה להבין: מהי בחירה?"

הרבה אנשים מתבלבלים בין העדפה לבחירה. חלק גדול מכל ההתלבטויות האלה שאתה חווה ממאירה הן לא בהכרח קשורות בבחירה אלא בבירור מה היא מעדיפה יותר."

"מה ההבדל?" שאל גידי

"בהעדפה - אני נמשכת ונקשרת לדבר באופן טבעי וברגע שאני לא אוהבת את זה יותר, לא נעים, לא טעים או לא נח, אז אפסיק להעדיף אותו."

"אז מה זה בחירה?" שאל גידי

"הבחירה - נובעת מתוך מקום בנפש שבו אני משוחררת מההעדפות שלי."

זה מאפשר לי ללכת על משהו רק כי בחרתי אותו ואין שום צד שקושר ומחייב אותי.

"אני באמת מרגישה שיותר קשה לי לבחור מגידי, את חושבת שזה קשור לזה שאני אשה והוא גבר?" שאלה מאירה

"גבר על פי הקבלה, נמצא מעל המציאות.

הדבר הזה מאפשר לו לנתק יותר בקלות את

ההעדפות שלו ולהחליף אותן באחרות.

כשהוא מנתק את העדפות שלו, נפתחת לו יכולת הבחירה ואז הוא יכול ללכת איתה בכל הכח."

"ומה הקושי אצל האשה?" שאלה מאירה

"האשה היא המקום בו מתרחש הקשר. היא הבסיס והיא מאוד מאוד מחוברת למציאות.

לא סתם נמשלה האשה ללבנה - היא קשורה לזמן ויש לה גבול מאוד ברור עד מתי היא פוריה בניגוד לגבר.

במבנה הזה שבו האשה מחוברת לזמן ולמציאות היא מרגישה כבולה לגבולות האלו וליותר עליהם מרגיש כמו לוותר על חלק ממנה.

לא סתם מגיעים לפה הרבה פעמים זוגות שהגבר אומר: אני חולם והיא הורסת לי כל החלומות.

אני מזמין אותה איתי לשבת בבית קפה והיא אומרת איך אפשר לצאת עם כל הכלים בכיור?

אני אומר לה שסגרתי לנו חופשה זוגית בבית מלון והיא אומרת לי שזה בדיוק השבת שהבן חוזר מהשיבה.

כאילו יש לה סיכה ביד והיא כל הזמן מפוצצת לי את

החלומות."

"זה בגלל שתחושת המציאות אצלה כל כך חזקה ולכן קשה לה מאוד לקפוץ למימד שמנותק מהמציאות.

חשוב להבין שהקושי העיקרי שלנו בבחירה היא לא במה אני בוחרת אלא על מה אני מוכנה לוותר."

"אני מרגישה שהקושי שלי הוא שאני מחפשת ודאות" אמרה מאירה

"אבל אין באמת ודאות בשום דבר" הגיב גידי

"אבל יש תחושת ודאות שאפשר להרגיש בה ודאות למרות שלא מקבלים ודאות שלמה.

כשאני מחפשת ודאות שלמה ועוד נוספת אליה גם תחושת אחריות אז אני כל הזמן חושבת על הסיכונים והויתורים ונוצר אפילו שבר גדול יותר באמון שאני יכולה לסמוך על עצמי.

הבחירה היא קצת מעין סוג של הימור שאת עושה ומחוייבת אליו בלי תחושה של ודאות."

"אבל אם אני מרגישה ספק בבחירה?" שאלה "את מייקרת את הבחירה למרות הספק, את מסכימה לראות את מה שאת מפסידה."

"אז אני מבין שאין לי מה לעשות בנידון?" שאל גידי

"בוודאי שיש.

קודם כל, ההבנה של המבנה הנפשי מאפשרת לגשת בחמלה לקושי.

להבין שזה לא מאירה היא זו ש"הורסת" חלומות או "לא זורמת" אלא שהיא פשוט מאוד מחוברת למציאות וזה דבר חשוב.

כשאתה מזרים את הכוחות שלך אליה עם הרבה אמון ואהבה אתה עוזר לה להתרומם מעל המציאות וזה מאפשר לה לבחור הרבה יותר בקלות.

לתת בה אמון שהיא יכולה לבחור גם בלי רגשות הלב והיא מסוגלת לעשות את

הקפיצה הזו ולהמר.

מאירה, זה בסדר שלא תרגישי שלמות והכי חשוב שתייקרי ותהיי מחוייבת לבחירה שלך, בזרימה ונינוחות.

לכן, על מנת שנוכל לעזור בתהליך הבחירה, לא ננס לתוכן של הבחירה אלא למנגנון.

יש פה החלטה והיא לא מושלמת ולא תהיה ודאות, לכן, אנחנו לומדות לקחת החלטה ולא לקבל החלטה."

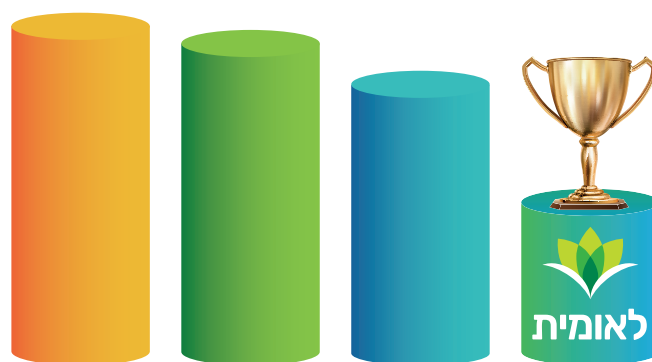
כל הפרטים שונו למען שמירת הפרטיות

תלונות? אצלי בקופה?

משרד הבריאות בדק ומצא:
גם ב-2024, בלאומית
שיעור תלונות המבוטחים הנמוך ביותר

מדד התלונות 2024

בריאות טובה מתחילה בשירות מצוין

ע"פ נתוני משרד הבריאות לשנת 2024, מספר תלונות המבוטחים המוצדקות, מנורמל לגודל הקופה

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

תתי אדם

המאבק בפיטורי ראש השב"כ השבוע גרם לי להתגעגע לשפיות של המאבק ברפורמה המשפטית

1 ביום שני השבוע, בשעת לילה מאוחרת, שיתפה הסופרת ענת לב־אדלר ידיעה מחדשות 12: "מחטף לפני התקציב? בזמן שמשפחות שורדי שבי מגייסות תרומות - תוספות ענק למשרדי ההתיישבות והמסורת". אני מתאפק לא לכתוב עכשיו טור שלם רק על הניסוח המסית והמניפולטיבי של הכותרת הזאת. קודם כול, מי אמר שהתקציב של משרדי ההתיישבות והמסורת הוא על חשבון משפחות שורדי שבי? אולי התקציב של קרנות קולנוע שתומכות בסרטים נגד "הכיבוש" הוא זה שגולק משרדי השבי? וחץ מזה, מי קבע שתקציב למשרדי ההתיישבות והמסורת הוא דבר שלילי? למה ברור לעורכי האתר שכולנו נגדו ושצריך להוציא אותו ב"מחטף"? ויותר מזה: על מה נסמכת הנחת היסוד החופפת על כל הידיעה, שהפעילות של המשרדים הללו היא נגד משפחות שורדי השבי? כלומר, בהנחה שהכסף אכן נלקח ממוש מפיהם של שורדי שבי, האם חיזוק ההתיישבות במדינת ישראל והמסורת, בוודאי אחרי השבעה באוקטובר, הוא דבר שפוגע בהם? אם כבר, אז להפך. זאת התשובה שלנו לאויב האכזר שחטף אותם והתעלל בהם בגלל שהם יהודים: חיזוק ההתיישבות וחיזוק המסורת. אבל עזבו, זה תמים מבחינתי להתפלמס עם הידיעה המקושקשת הזאת. מה זה בעצם משנה מה היה כתוב בה. לצידה היו שתי תמונות: של השרה אורית סטרוק ושל השר בצלאל סמוטריץ'. זה הספיק לענת לב־אדלר בשביל לשתף את הידיעה ולכתוב בגדול: "ל ה ק י א עליכם. שני תתי אדם דוחים". כמה דקות אחר כך שיתפה לב־אדלר עוד ידיעה שטלטלה את עולמה ועסקה בוטוס שנתניהו מקדם על הקמת ועדת חקירה ממלכתית או משהו כזה. לא אלאה אתכם או את עצמי בפרטים, רק במשפט התגובה של לב־אדלר: "אין מספיק זעם בעולם. איש שטן".

2 למה בעצם אני מצטט תגובות כה קיצוניות ורדודות? הרי לא חסרות תגובות כאלה של טוקבקיסטים ברשת בכל רגע נתון, על כל נושא, מימין ומשמאל. ואתם יודעים מה? יש בי אפילו חשד שטוקבקיסטים מימין "טובים" יותר בלקלל מאשר טוקבקיסטים משמאל. אבל זה העניין, שכאן לא מדובר במגיב אלמוני, אלא בטקסט בוטה מאוד שכותרת עיתונאית וסופרת בעלת במות שונות ומשפיעות. הנה, זה מה שהיא כותבת על עצמה באתר האינטרנט המושקע שלה: "קצת עליי: הסופרת ענת לב־אדלר - מותג נשי חזק ומנצח. עיתונאית ועורכת לייף סטייל בידיעות אחרונות מאז 1997. מרצה מבוקשת ומנטורית לנשים באמצע החיים. ממובילות המאבק למניעת אלימות כלפי נשים. מפתחת עבור נשים מוצרי השראה בעולמות תוכן מגוונים. מובילת שיתופי הפעולה וקולקציות הקפסולה עם הרשתות גולף וגולף&קו. מחברת הרומן 'כותבת ומוחזקת אהבה' - שזכה במעמד ספר פלטינה על מכירות של יותר מ-50 אלף עותקים, נחשב תופעה תרבותית נדירה בשוק הישראלי והוליד סיבוב הרצאות בכל רחבי הארץ. מחברת הספר הרב־דורי 'עוגיות התמרים של ננה ג'ולייט' שהוא ראשון בסדרה 'לילות לדוגמה'. זכה בשבחי הביקורות והקהל".

3 למחרת, ביום שלישי, התעוררה לב־אדלר לשחר של יום שחור, יום שבו צה"ל חזר לתקוף את האויב בעזה. ושוב היא שיתפה ידיעה חדשותית שהסעירה אותה: "חמאס בהתייחסות ראשונה: ישראל חושפת את החטופים לגורל לא ידוע". ולצד הידיעה הזאת, מאתר 'ישראל היום', כתבה לב־אדלר את התגובה הבאה: "תמות כבר תתפגר לתוך הקטטר שלך ותעוף מהחיים שלנו. איש שטן". אני חייב להודות שכשקראתי את זה בדקתי שוב את החשבון, שהכותבת היא אכן הסופרת בעלת ספר הפלטינה, ושאני קורא ומבין נכון, ושהיא לא מתכוונת בכלל לסינוואר. אבל אז נזכרתי שאיש השטן הזה כבר התפגר מזמן. נשארנו עם נתניהו שמסרב לעוף מהחיים שלנו. ואז היא שיתפה את יאירי פינק שכתב: "המטרה היחידה של ביבי להעביר את התקציב וחוקי ההשתמטות ולהישאר בשלטון. לעאזל החטופים והביטחון". פה כבר הלכתי לאיבוד במשנתה הפוליטית־ביטחונית של הסופרת: אם את כל כך מתנגדת למלחמה, ואם את מייחלת למותו של האיש שמנהל אותה, ואם לשליחי ציבור שמייצגים נאמנה עשרות אלפי אנשי מילואים, אלו שחיים ואלה שנפלו בקרב הי"ד, את קוראת "תתי אדם", אז מה אכפת לך מ"חוקי ההשתמטות"? אדרבה, את צריכה להיות בעדם. שיהיו כמה שפחות חיילים בעזה עכשיו. אחיכם, אוכלי המוות, יבואו למלחמה להרוג חטופים, ואתם

תשבו פה. מצוין. אבל לך תחפש את ההיגיון אצל האנשים מהסוג הזה. הרי מדובר כאן בשכבה שלמה של אנשי צבא, תרבות, ספרות, משפט, אומנות, כולם מאוד נחשבים, שמאבדים את זה, מול פני האומה, בשידור חי.

4 למחרת חשבתי שאולי אפילו צריך ליידע מישוהו במערך האבטחה של ראש הממשלה על התגובה הזאת, של אדם עם שם מלא ופנים שמייחל ככה למות נתניהו. אבל אז קראתי דברים שאמר ראש המוסד לשעבר תמיר פרדו בהפגנה בכיכר הבימה (מאיפה מגיע התקציב של המבנה הענק הזה? לא משרדי שבי? ומאיפה הפנסיה של פרדו?): "עוד יום שחור במסע ההרס עליו הכריז הנאשם בנימין נתניהו. מלחמות שלום־נתניהו החלה.

מנגנון ההשמדה העצמית שהפעיל פחדן, שרלטן ושקרן כבר לפני זמן רב, מגיע לשלבי ההכרעה. אתה, הנאשם בנימין נתניהו, מהווה סכנה ברורה ומיידית לביטחון המדינה". סוף ציטוט. אתם שומעים? נתניהו הוא לא סתם "איש שטן". הוא פצצה מתקתקת. "סכנה ברורה ומיידית לביטחון המדינה". נו, אז אם ככה מדבר בכיכר העיר להמון המריע אחד מבכירי מערכת הביטחון מה תלהגנה סופרות באינסטוטש?

5 האמת? השבוע מצאתי את עצמי מתגעגע פתאום לימים השפויים ההם של המחאה נגד הרפורמה. נכון, גם אז היה קשה. גם אז זה היה בריוני ואליים. גם אז הושקעו מאות מיליונים בליכוי השנאה והסרבנות. ובעיקר: ראינו לאן כל זה הביא אותנו. אבל אז יכולת להבין, איכשהו, מאילו פחדים נובעת ההתנהגות הזאת. גרמו לאנשים פה להרגיש שחייבים לשרוף את הרחובות כדי להגן על עליונותה של מערכת המשפט. היה אישור היגיון בשיגעון. אבל עכשיו מה? על מה אתם יוצאים לרחובות? על זה שראש הממשלה פיטר את האיש שהיה אחראי אישית למחדל הגדול ביותר בתולדות המדינה? הרי מה התפקיד של רונן בר? לסכל פיגועים. ואכן זה מה שהשב"כ עושה, לרוב בהצלחה מרשימה, אבל בשבעה באוקטובר הוא נכשל לחלוטין. האם גם נתניהו נכשל? כן. והציבור יחליט בבחירות הבאות אם הוא נותן בו שוב אמון או לא. גם רונן בר מוזמן להתמודד בבחירות, אגב (אחרי תקופת צינון). אבל עד אז, מה גורם לכם להגן בכזה להט על מי שאחראי ישירות למחדל הנורא שבו נרצחו כ-1,200 ישראלים ונחטפו 251? ומה גרם לכם למחוא כפיים בהתלהבות ליואב גלנט, שר הביטחון של ישראל במחדל הגדול ביותר בתולדותיה, בהופעה ההיא של שלמה ארצי? רק כי הוא הפך לאנטי־ביבי? השנאה לנתניהו היא אשכרה נהר המטחר מכל הכתמים?

ואולי פשוט יש פה אנשים שטראומת המלחמה והדאגה לחטופים ואובדן הביטחון גרמו להם לצאת מדעתם? אולי אני בכלל צריך להסתכל על לב־אדלר בחמלה? אולי היא סוג של הלומת קרב? אז כמו שהשנה ביקשו לא להשתמש בנפצים בפורים כדי לא לעורר טריגרים לאנשים שזה מחזיר אותם לשדה הקרב, אולי חיים בינינו אנשים, שמה שקרה כאן בשמחת תורה הפך אותם לפוסט־טראומטיים כאלה, שתמונה של נתניהו היא בשבילם טריגר הרבה יותר מקפצונים?

6 ואז פתאום נזכרתי שכבר נתקלתי בעבר בטקסט מביך של לב־אדלר, וגם אז ניסיתי להתבונן בו בעין חומלת. אלא מה? זה היה לפני הטראומה הגדולה של השבעה באוקטובר. לפני שהיה לנו ולו חטוף אחד בעזה. כן, כבר אז היא וחבריה לדרך התנהגו כאילו קרה האסון הגדול בתולדות המדינה. ומהו? צמצום עילת הסבירות. הרי הסכנה הגדולה למדינת ישראל היא לא האויב שיושב על הגדרות בעזה ועומד עוד רגע לטבוח בנו, אלא המתנחלים והחרדים והליכודניקים שהופכים לרוב בכנסת. לא הגדרות מול האויב הנאצי בשמחת תורה, אלא המחיצות של האויב היהודי בתל אביב בשמחת תורה.

הנה, מצאתי את הטור שלי שפורסם כאן בערב ראש חודש אלול תשפ"ג, כלומר קצת פחות מחודשיים לפני השבעה באוקטובר: "החיים של ענת לב־אדלר אמורים להיות יפים ושמחים. בשנים

האחרונות היא מחברת רבי מכר שנמכרים בעשרות אלפי עותקים. היא מרצה מבוקשת, מעבירת סדנאות וכותבת טורים פופולריים. אבל החיים של ענת לב־אדלר קשים ומרים. הם חסרי תקווה. ביום שלישי השבוע היא פרסמה מאמר ב"ידיעות אחרונות" עם כותרת ובה שתי מילים: 'אבדה תקוותנו'. וכך היא כותבת: 'שום דבר בטיפול הקבוע אצל השיננית לא אמור ממש להפחיד אותנו. אבל כשקרן עצרה לפתע את ניקוי האבנית ודחפה ראש מודאג אל תוך פי, נדרכתי. מה היא גילתה שם? 'את חורקת שיניים... אבל זו לא רק את. כולם בזמן האחרון חורקים שיניים'. כמה ימים אחרי, חברתי הפסיכולוגית סיפרה שהודיעה למטופלים שהיא חייבת שבועיים חופש: 'כולם באים כל הזמן עם מצוקות וסטרים, ואני עובדת גם בשישי וגם בשבת. אני שחוקה'. כולם, הם גם מי שנמצאים בטירוף של רכישת נדל"ן או מבררים לגבי מגורים מעבר לים, ואלה שבדקים כמה יפסידו אם ימשכו את כספי הפנסיה, ומי ששואלים את עצמם איפה יגורו הילדים שלהם ומי ישמור מרתף קטן לאמא ואבא. התחושה היא שאנשים מחשבים את קיצם לאחור, כי אבדה תקוותנו... כולנו עדיין בשלב ההלם. אבל גם לנו מגיע בקרוב איזה בכי משחרר, ועד אז יהיו ידיהם של מתקני השיניים ומתקני הנפש עמוסות לעיפה".

אחרי הציטוט של הדברים האלה כתבתי כך: "הסיפור אינו הכותבת, ומה שהיא מרגישה - אלא כל מי שגורם לה להרגיש ככה. יבוא יום ותקום פה ועדת חקירה, שתחקור את אלה שגרמו להמוני ישראלים עם חיים יפים בסך הכול (לפי כל הפרמטרים המקובלים: בריאות, פרנסה, הצלחה), שגרים במדינה פורחת ומשגשגת בסך הכול - להרגיש חרדה אמיתית. עליהם, על מחוללי הפסיכוזה שמתרחשת כאן בימים אלה, אין לי שום חמלה. ובטח שאין לי שום רצון לפיוס והידברות. הם אנשים רעים וחטאים, שהחליטו לפגוע לא רק בביטחון ישראל, בכלכלת ישראל, באחדות ישראל ובעוד כמה דברים טובים - אלא במה שאולי יותר חשוב מכל אלה: שפיות ישראל".

7 והטור ההוא על האנשים שחיו פה בתחושת חרדה נוראה מהאויב הלא נכון, הסתיים באופן שהיום, במבט לאחור, מצמרר אותי, כי הוא מגיע עד ערב שמחת תורה בדיקו: "אנחנו נכנסים בשעה טובה ומוצלחת לחודש אלול ולימי הרחמים והסליחות. אבל הרשו לי לרגע לקפוץ כמעט חודשיים קדימה, ממש אל רגע החיתום. בתפילת הושענא רבה היפה והמרגשת, מבקשים ומתפללים על כל כך הרבה דברים. אבל יש בקשה אחת שתמיד נגעה לי ללב: 'הושע נא נפש מבהלה'. זאת בעצם בקשה על הכול. כי אם יש לך הכול, אבל הנפש שלך בבהלה, אז בעצם אין לך כלום. כלומר יש לך, אבל זה לא שווה כלום. ואם יש משהו שמחוללי הכאוס בימים אלה מבינים - זה את זה. תזכרו תמיד את הבוקר שאחרי ההצבעה על צמצום עילת הסבירות. הסעיף הקטן והלא משמעותי הזה שנשאר לפליטה מכל הרפורמה המשפטית הגדולה, אחרי שהימין התקפל לגמרי לצערנו ועצר את התיקון הכה נחוץ למערכת המשפט. תזכרו את העמודים השחורים שעטפו, בתשלום, את כל שערי העיתונים בישראל. הבוקר הזה שבו ראו כולם את מה שמזמן ידענו: יש פה ארגונים שמסכימים לשלם מיליונים כדי לעשות למדינה שלמה שחור בעיניים... והם מיד הלכו על המהלכים הבאים שיגרמו לענת לב־אדלריות לחרוק שיניים. ומה הם? הו, שורה של 'סערות'. תמיד יהיה על האש איזה שהוא איום מכיוון המתנחלים, החרדים, המסורתיים, הביביסטים, המשיחיים, הבבונים. בקיצור, רוב העם. איום כזה שיהפוך אותו לאלים, למסוכן, ובעיקר ללא לגיטימי. איום שיגרם לאנשים טובים ותמימים בשמאל להרגיש, באמת להרגיש, שאבדה תקוותם וחרקת שינם".

8 ובכל זאת התקדמנו מאז שהטקסט הזה נכתב. ההיענות הנמוכה השבוע לקריאה לשרוף את הרחובות, למרות הקמפיין בכל כלי התקשורת, מוכיחה שהדברים הקשים שעברנו פה מאז השבעה באוקטובר לימדו את הציבור הרחב, אפילו חלקים בשמאל, להיבהל מהדברים הנכונים. הושע נא נפש מתבהלה. ●

בס"ד

יהלם באפיקי נחל

אופקים

הילדים שלכם יגידו לכם תודה!

היהלם של אפיקי הנחל
יוצא לדרך במחירי השקה

PRESALE

5 חדרים

₪ **1,720,000** החל מ-

תנאי תשלום 10/90

☆ ☆ ☆
3-6 חדר, דירות גן
ופנטהאוזים

🚆
נגישות לרכבת
ולכבישים מרכזיים

📈
שכונה חדשה עם
פוטנציאל השבחה גבוה

🛍️
קרוב למרכזי
מסחר ופנאי

🌳
בצמוד
לפארק ואגם

18%
הטבת מס
של 18%

קבוצת
אבני דור
בונים בית, יוצרים עתיד

מ.ב.צ.
יזמות ובניה

יהלם
יזמות נדל"ן

***5390**

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

חמשת הגדולים

רציתי לספר לכם קצת מה עבר עליי החודש, אבל היום כבר אי אפשר סתם לספר חוויות או תובנות, היום כל דבר צריך לתת בדירוג. זה מה שהולך היום, לדרג דברים. ואני לא אחד שנלחם בטרנדים או נלחם באופן כללי. אז הנה הדירוג שלי לחמש הופעות הסטנדי-אפ המעניינות והמרגשות ביותר שהיו לי בסבב אדר האחרון.

5. גבעת שמואל

ההופעה בגבעת שמואל נקבעה יחסית ברגע האחרון, מה שגרם לי לדאגה מסוימת לגבי כמות הקהל שתגיע. מפה לשם הגיעו 600 איש. מסתבר שכל מה שצריך כדי להוציא את תושבי המרכז מבתיים זה לפרסם שיאיר יעקבי מגיע לעיר (פלס לכתוב באותיות של קידוש לבנה "הכניסה חופשית"). המקום היה כל כך עמוס, שלמחרת בבוקר מצאו תנאי קפוא על הארובה של האולם.

לפני ההופעה שמעתי מישהי אומרת לחברה שלה בטלפון: "נראה איך הוא, מקסימום נחתוך באמצע". היא נשארה עד הסוף. כי אני עד כדי כך טוב, או כי כל הפתחים נחסמו על ידי ההמון. לעולם לא נדע ואולי טוב שכן.

4. אולפנת בהר"ן

הופעות בתיכונים ובאולפנות זה כמו לתת ביס באוזן המן. יש מצב שתשחק אותה עם מילוי שוקולד, אבל סיכוי סביר יותר שתיפול על פרג. אחרי הפצרות חוזרות ונשנות הסכמתי לשים נפשי בכפי ולהתייצב מול 420 בנות נפלאות (באמת!), לא לפני שאחת המורות העבירה לי רשימה של נושאים שעליהם לא כדאי לדבר: דייטים, זוגיות, פוליטיקה. בסוף מכל החומרים הקבועים נשארו לי חמש דקות על בעיות בגיר של האימפרוז. לא בדיוק עולמן של אולפניסטיות.

אבל מהר מאוד הבנתי שאם אני אומר בקול שם של שכבה מסוימת תוך שאלת "איפה אתן?" אז הבנות מיד פוצחות במורל של עשרים דקות, כך שאפשר לחלוטין להעביר את חלק הארי של ההופעה בלי לדבר בכלל.

את שאר הזמן העברתי בדיבור מאולתר עם הבנות, וכך למדתי הרבה על האולפנה. למשל, שלאף אחת באולפנה אין חבר באופן רשמי, ובכל זאת מתרוצצות שמועות עקשניות על שמיניסטיות שממש אוטוטו מתאסרות. פלאי פלאים.

3. יד בנימין

את ההופעה ביד בנימין סגרו איתי לראשונה לפני כמעט שלוש שנים, אבל היא נדחתה פעמיים. פעם אחת מסיבות טכניות ופעם שנייה בגלל נסיבות אישיות של חברי הקהילה. אבל אם יורשה לי, הטרגדיה האמיתית הייתה ששילמו לי על ההופעה הזאת כבר לפני שנתיים, כך שבערב ההופעה לא הצלחתי להבין איפה בדיוק המוטיבציה שלי להגיע. תגידו מה שתגידו על שוטף פלוס 60, אבל לפחות יש ליהודי למה לצפות, יש לו מוטיבציה להתייצב. מה אני אמור לעשות עם שוטף מינוס שנתיים? לא להרגיש פראייר?

הפרדוקס הזה לא נעלם גם מעיניו של אלעד, המארגן

של הערב, שפתח את האירוע בהודיה ליאיר ש"הסכים באצילותו להגיע להופיע לנו אפילו שכבר שילמנו לו", שזו הדרך הכי יפה שאני מכיר להגיד תודה למישהו על זה שלא ברח לך עם הכסף.

גולת הכותרת של האירוע הייתה זוג עם שם המשפחה פרויכטפארגנברג, שם שאפילו אני לא הייתי מצליח להמציא. אגב, פרויכטפארגנברג בגרמנית משמעו "לחיים רכות", ולא כפי שחשבתי בהתחלה - "שם גרמני מבהיל שגורם לך להעריך את החיים בארץ ישראל תחת שלטון יהודי". מה הסיכוי.

2. לוד

אחחח לוד. שמונה שנים גרנו בה וכעת חזרתי אליה להופעה במערת הקשתות, מקום שלדברי הרכות המקסימה אורית "ממש לאחרונה התחדש ברצפה". ללמדכם שבלוד שום דבר לא מובן מאליה.

היה מרגש על אמת לחזור לפגוש באנשים היקרים של העיר החשובה הזאת. הרגע המרגש ביותר נרשם כשגיליתי בקהל בחור ששמו איתי באחת מעמדות התצפית אי אז בתקופת הפרעות. סיפרתי לחברים איך במקור הייתי רשום לפטרול, אלא שאז הבינו שהעובדה הזאת נותנת זריקת מוטיבציה לפרועים.

כתצפיתן, אגב, לא הבאתי תועלת בכלל, חוץ מפעם אחת שבה תפסתי במשקפת נער ונערה צעירים מהגרעין מחזיקים ידיים. הקפצתי מיד את הרב סמט והאירוע טופל במהירות הבזק, לא לפני שעירבנו את משטרת ישראל ואת השב"כ.

1. מלון ציפורי, חפץ חיים

ולבסוף, למשהו מרגש באמת. כמה שבועות לפני פורים פנו אליי מארגון החסד 'מנוחה וישועה', שמלווה בין השאר משפחות שכולות מהמלחמה האחרונה. ביקשו ממני להגיע להופעת סטנדי-אפ בליל פורים עצמו, ואני לא באמת יכולתי לסרב, אבל באותה נשימה חששתי מאוד מהאירוע הזה. איך אתה מופיע בפני אנשים שאיבדו הכול? איך אתה מאלתר עם הקהל הזה? ואם תיפול בלשונך? לפני ההופעה ניגשה אליי אחת האימהות השכולות ופתרה לי את הדילמה. "אל תרחם עלינו, תופיע רגיל רגיל", היאפקדה עליי ואני השתדלתי ליישם.

אבל ההופעה עצמה היא לא העניין. מה שהיה מרגש בשבילי היה להסתכל מהצד על ציבור של סרוגים וחילונים וחרדים שמתכנסים יחד מתוך אהבה ושותפות גורל. רק אחדות ראיתי שם, באופן שהזכיר לי מאוד את מה שראיתי בשלושת חודשי המלחמה הראשונים כשהסתובבתי על מדים בין בתי החולים והבסיסים השונים. תודעת האחדות הזאת נשחקה אצלי מאז, והיה משהו באירוע הזה שאיפס אותי לגבי מה באמת חשוב ואיפה הפוקוס שלנו צריך להיות. נשאר רק לקוות שעם פתיחת המלחמה המחודשת תתרענן אצלנו גם הסולידריות והאחדות שקצת ברחו לנו מאז. הלוואי.

הטרגדיה האמיתית הייתה ששילמו לי על ההופעה הזאת כבר לפני שנתיים, כך שבערב ההופעה לא הצלחתי להבין איפה בדיוק המוטיבציה שלי להגיע. תגידו מה שתגידו על שוטף פלוס 60, אבל לפחות יש ליהודי למה לצפות, יש לו מוטיבציה להתייצב. מה אני אמור לעשות עם שוטף מינוס שנתיים? לא להרגיש פראייר?

השבוע הייתי בהרצאה נגד שימוש בסמארטפון אבל לא השתכנעתי, בין השאר כי הייתי כל ההרצאה בסמארטפון

אני: ילדים, לכו למיטה מיד, אני לא רוצה לכעוס הילדים: אבל אתה כל כך טוב בזה

בזמן שלוקח לי להחליט מה לשמוע באוזניות בזמן שאני ממלא את המדיח כבר היה אפשר למלא את המדיח, ובאמת ב"ה זה מה שאשתי עשתה

חבריי משמאל, אני מציע שננסה פעם אחת לא להציל את הדמוקרטיה, אולי זה יעשה משהו

לראשונה בבית החולים הציבורי אסותא אשדוד

ד"ר יוסי טובבין

לפני ניתוח קיסרי?
את בוחרת את המנתח
האחראי שלך ללא עלות!

אסותא
אשדוד

מועדון יולדות
אסותא אשדוד
*8908

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

בר אוריין

העוזרת לא שוטפת כלים, הגנן מחליט מה שותלים ולא אני קובע איזה חשמלאי להזמין. אז מה מותר לי לעשות בבית שלי בעצם?

התיישבו על הספה והושיבו אותי מולם על הרצפה (כדי שלא אלכלך את השטיח), "זה פרח עונתי שירגיע את האווירה הרעילה שאתה יוצר פה בשכונה".

"אני רגוע לגמרי", צרחתי, "ואני לא יודע למה אתה אומר שאני מכונת רעל ומה זה כרי... כריז... כריזנטנ... מה שאמרת. אני דווקא רצייתי לשתול עצי לימונים וגויאבות".

"גויאבות לא טוב, השכנים יתעצבנו מהריח", אמר הגנן, "אני אומר - בוא ניטע בוגנוויליה, זה צמח קוצני עם פרחים, הוא ישדר לשכנים שאתה מבין שאתה קוץ ושאתה רוצה להתפייס איתם. אבל הכי טוב כריזנטמה, פרחים נמוכים שמאפשרים לשכנים גישה חופשית לחצר ותצפית ישירה על הבית".

"הכריזה-מה-שמה שלך מביאה לי את הקריזה", התרגזתי. "טוב, אתה בעל הבית", החליף הגנן מבטים עם היועמ"שית, "אני רק ראש שב"כ שמציב בפניך אפשרות, אתה מחליט האם לקחת אותה או כן".

"מה שב"כ?" נתקע לי הרוק בגרון.
"שב"כ", הוא אמר, "שקמה, בוגנוויליה, כריזנטמה".
"ואל תתלהב", ציננה היועמ"שית, "אתה לא באמת מחליט עלינו".

אני אחראי, אתה אשם

הגנן בסופו של דבר היה בחור בר לבב שחלם לרונן את הבר, זאת אומרת שאף לגינון בר קיימא כדי שהטבע יהיה בר אוריין ולא סתם בר בי רב מברבר. הבעיה הייתה שהברנש היה בר מוח אך יותר מדי בר כוח. אולי בגלל זה הוא לא העלה בדעתו שהשכנים ינצלו את הצעדים בוני האמון שלו ויצעדו ישירות לתוך הגינה שלי, תוך שהם רומסים את הכריזנטמות העדינות ואת הבוגנוויליה שלא ממש עצרה אותם. הוא גם לא טרח להזהיר אותי, כי מה כבר יכול לעשות בור כמוני מול ברבור בר בריא כמוהו, הרי אפילו החלטות מושכלות אני לא מסוגל לקבל. לשבחתי ייאמר שהוא לא ניסה להתכחש לחלקו באירוע, אלא רק קצת הרבה. "אני לוקח על עצמי אחריות מלאה", הוא הודיע, "אני אחראי, אתה אשם".

"למה אני אשם?"

"כי אתה בעל הבית. אני בסך הכול בעל מקצוע שאומר לך מה לעשות, לכן מעכשיו אתה בהחלט חייב לעשות מה שאני אומר לך".
"אחרי הכישלון הנורא שלך אתה עוד מעז להכתוב לי מה לעשות?"
"בוודאי. אני לא כמוך, אני אחראי".

בכל אופן אזרתי אומץ והלכתי ליועמ"שית, כרעתי ברכ ואמרתי לה שאני רוצה להחליף את השב"כניק בגנן אחר. היא הרהרה קצת (סתם, לא) ואמרה שאני לא יכול לפטר אותו כי הוא מגן הדמוקרטיה ולך תדע לאן זה יתדרדר, בסוף אני עוד אבקש להדיח את העוזרת בזמן שהמקסימום שאני יכול לעשות זה להדיח כלים במקומה. אמרתי שזה בכל מקרה מה שאני עושה, בגלל ההסכמים הקיבוציים שפוטרים את העוזרת מעבודה בימים א'-ה' ו/או בסופי שבוע ו/או כשהעבודה כרוכה במגע עם מים. היועמ"שית חשבה על זה קצת (לא באמת) והסבירה שאילו לא הייתי מעלה את הנושא אולי היא הייתה מסכימה להקשיב לי לפני שהיא פוסלת, אבל מאחר שאמרתי שאני לא מרוצה מהגנן הודיתי למעשה שאני רוצה לפטר אותו ועכשיו אני בניגוד עניינים וברור שהדבר היחיד שאני יכול לעשות זה להרכין את הראש וללכת בשקט הביתה. זאת אומרת לצאת ממנו.

"ובכלל", היא נזפה בי, "מה זה המשל המכוער הזה שאתה מנסה לעשות פה, כאילו אתה בעל הבית ואנחנו בסך הכול פקידים שמחליטים עליך? זה לא הבית שלך, זה הבית של כל האזרחים, לא אתה תחליט פה".

"אדרבה ואדרבה", אמרתי, "לא אני ולא אתם תחליטו, רק העם יקבע".

"זה לא דמוקרטי", היא קבעה ושלחה אותי לשבת בחדר ואת העם לעמוד בפניה, ואז התעוררתי שטוף זיעה. איזה מזל שזה היה רק חלום. ●

הכי טוב כריזנטמה, פרחים נמוכים שמאפשרים לשכנים גישה חופשית לחצר ותצפית ישירה על הבית. אילוסטרציה

אזרתי אומץ והלכתי ליועמ"שית, כרעתי ברכ ואמרתי לה שאני רוצה להחליף את השב"כניק בגנן אחר. היא הרהרה קצת (סתם, לא) ואמרה שאני לא יכול לפטר אותו כי הוא מגן הדמוקרטיה ולך תדע לאן זה יתדרדר, בסוף אני עוד אבקש להדיח את העוזרת בזמן שהמקסימום שאני יכול לעשות זה להדיח כלים במקומה

כשנכנסנו לדירה החדשה חיתכה לנו אישה אחת בחליפה מחויטת ותיק מסמכים קטן. חשבנו שהיא אחת השכנות שבאה לברך אותנו, אבל היא רק סקרה אותנו בקרירות והורתה לנו לנגב היטב את הרגליים כדי לא ללכלך את השטיח שהעוזרת, לדבריה, הרגע סיימה לנקות. התרגשנו מהמחווה, אבל קצת התבלבלנו כי לא זכרנו שהזמנו עוזרת. "אתם לא צריכים להזמין", הסבירה הגברת, "העוזרת מגיעה עם הבית, כמוכן בתשלום קבוע נוסף בתוספת פנסיה וכל ההפרשות הרלוונטיות". "אבל..." אמרנו, "אנחנו לא צריכים עוזרת".

"לא אתם קובעים בבית שלכם", הבהירה האישה שהציגה את עצמה כיועמ"שית, יועצת משכן ומשקפיים, כפי שרמזו משקפי השמש האופנתיים שרכבו על אפה הסולד, למרות שבדירה שרר חושך. "יפה מצידי", הודינו לה מקרב לה, "אבל אנחנו מעדיפים להסתדר לבד".

"זה לא עובד ככה", היא פסקה, "אתם חייבים להתיעץ איתי ולציית לדעתי ללא תנאי, סייג, פקפוק או טרוניה. מאידך אתם מקבלים ממני תמורה מלאה לכספכם, בדמות הוראות ברורות ומדויקות שישחררו אתכם מהצורך המעיק לנהל מדיניות ולקבל החלטות".

שעה קלה התלבטנו. אשתי אמרה שזו חופצה והסגת גבול ושצריך לעשות ליועמ"שית הזאת היכרות עם הצד החיצוני של הדלת. אבל אני, חלום חיי הוא שמישהו ישלם בשבילי חשבונות, יתחזק בשבילי את הבית, ינהל מול העירייה מאבקים מתישים ובאופן כללי יתמודד במקומי עם החיים וישחרר אותי למושימות החשובות באמת של סדרות בנטפליקס ושנ"ץ אחר הצהריים. אמרתי ליועמ"שית שאנחנו מעריכים את הכוונות שלה ומוכנים להמשיך איתה לתקופת ניסיון כדי לראות איך העסק עובד בינינו.

"כפי שהסברתי", היא אמרה, "זה לא נתון להחלטתכם. לאן נראה לך שאתה הולך?"

"להדליק את האור", אמרתי, "חשוך פה".

"רק לעוזרת מותר לגעת במתג, לך יש מניעה משפטית כדי למנוע ריכוז סמכויות מוסכן", אמרה היועמ"שית, "בכל מקרה היא לא תבצע הדלקה כי זה מנוגד להסכמי העבודה הקיבוציים, וממילא לוח החשמל קרס ומאז הנורות שרופות".

"טוב שאמרתי, אני מתקשר להזמין חשמלאי".

"אין לך סמכות ליצור קשר עם בעל מקצוע. אתה צריך לקבל את רשותי ואז להוציא קול קורא, לכנס את ועדת המכרזים, לקבל היתרים ממכון התקנים, ממועצת הלול ומנציב שירות המדינה שאני אוסרת עליו להתייצב לעבודתו ומתירה לו רק להיות נציב מלח, להגיע לעמק השווה עם ההסתדרות ורק אז להודיע לבג"ץ שאכן נפל פגם במכרז ולהתחיל את כל הליך הבחירה מחדש".

"כל זה בשביל חשמלאי? למה?"

"כדי שלא תתנהל פה כאילו זה הבית הפרטי שלך".

שקמה, בוגנוויליה, כריזנטמה

לא יודע למה, משהו בסידור העבודה הזה לא כל כך זרם לי. אמרתי ליועמ"שית שאני מעריך את כנות כוונותיה, אבל זה בכל זאת הבית שלי ואני רוצה שיתחשבו בדעתי מדי פעם. בתגובה היא השפריצה קפה מהאף.

"איזה קטעים!" היא לא הצליחה להפסיק לצחוק, "אולי אתה רוצה גם לשוחח ישירות עם הגנן?"

"טוב שהזכרת לי", אמרתי ופניתי לצאת אל הגינה.

"אתה לא זו מפה", היא עברה לאיומים מסמרי שיער, קצת פוגעני בהתחשב בכך שיש לי קרחת, "זו האחריות שלי בתור שומרת סף".

"אחריות למה?"

"שלא תעבור את הסף".

אחרי הפצרות ותחנונים היא התרככה והרשתה לי לדבר עם הגנן, בתנאי שזה יקרה בתוך הבית ושהיא, בתור היועצת הנאמנה שלי, תייעץ לו מה להגיד ואיך לא להקשיב לי בכלל.

"התחלתי לשתול כריזנטמות", בישר הגנן לאחר שהוא והיועמ"שית

גולדיס • בורג ושרה
EST. 1982
GOLDY'S
דליקאטססאן

הטעמים שעושים את פסח כבר 44 שנה!

בראש סרגו BORO

אבי דן
שף ראשי, קבוצת גולדיס

משה גולדיס
מייסד המעדנייה

אוכל מסורתי שלא מפסיק להתחדש חג אחרי חג
גם השנה מזמינים את מעדני גולדיס לחג במשלוח עד הבית
ונהנים ממנות גורמה בטעמים יהודיים ובכשרות מהודרת לפסח

נשר לפסח

מצדה 9, בני ברק | עזרה תורה 18, ירושלים

טל': 02-6200100 | goldys.co.il

כל המוצרים בשר ועופות בהשגחת הבד"ץ העדה החרדית (חלק בית יוסף) | ללא קטניות ושריזה

בעד החטופים, לא נגד המדינה

של המשפחה ששתקה לא היה פחות מכאבן של אלו שפעלו להעניש את הקצינים.

נאמנות למרות האסון. אין בריה יכולה לעמוד במחיצתן של משפחות אלו, שאיבדו את היקר מכול. ובמיוחד כשזה נראה מיותר, פרי של טעות אנוש, וקשה להשוות בין אסון לאסון. אבל יש גם סיפורים אחרים. למשל, הטייס סגן אלוף אבי לניר הי"ד, שמתו הופל במהלך מלחמת יום הכיפורים והוא נתפס על ידי הסורים שלם בגופו ונרצח בעינויים בכלא, וגופתו המיוסרת הושבה ארצה רק אחרי שנה תמימה. כנראה שאפשר היה למנוע את פגיעת הטיילים הסוריים במטוסו, וניתן היה לטעון שהמדינה נהגה ברפיסות מול הברבריות הסורית שענינה למוות שבוי מלחמה, אבל משפחת לניר באצילותה הייתה רחוקה מכך. האלמנה מיכל, שנולדה בקיבוץ, עברה ממגורי הטייסת במרכז הארץ לגולן, עסקה בחינוך, ובעיקר גידלה את ילדיה וחניכה אותם על הערכים של אהבת העם והארץ.

חיילים רבים נהרגו בתאונות אימונים ובדו"צים במהלך שנות קיום המדינה שלנו, כולל במלחמה הנוכחית, ולא שמענו מההורים השכולים האשמות בלתי פוסקות כלפי המדינה שלא שמרה על בניהם. להפך, חלקם הגדול פועל כדי להצדיק את הדין ולהרגיע את הכוחות שטעו, ומבינים שהבנים נפלו על קידוש השם, ושזה חלק מתהליך של לחימה. להורים הללו יש נאמנות ואחריות כלפי המדינה שהם חלק ממנה והם לא רואים אותה כישות נפרדת מהם. כך התוודענו לאישיותה האצילית של איריס חיים, שהתפרסמה בזכות הגישה החיובית והנאמנות המוחלטת שלה למדינה, למרות ששכלה את בנה החטוף יותם באירוע שאולי יכול היה להימנע. מגורשי גוש קטיף קיבלו סטירת לחי מהמדינה, ולמרות זאת המשיכו לכבד אותה, לאהוב אותה, להתגייס לשורותיה של צה"ל, לתרום בכל מקום שאליו נדרשו, ואולי רק הוסיפו יתר כוונה בתפילה לשלום המדינה.

מדינה לא על תנאי. כולנו מחכים בכיליון עיניים לשחרור החטופים. אנחנו מתפללים עליהם יום יום, עוקבים אחר כל בדל מידע, ופועלים בכל דרך רוחנית ומעשית למען שחרורם. אבל בדרך לשם ישנם נציגים של משפחות החטופים שמושיבים את המדינה על כיסא הנאשמים, אותה מדינה ש"הפקירה" אזרחים, ומטיחים בה ובמנהיגיה אמירות בוטות ופוגעניות. אבל זאת המדינה שלנו, על הדבש ועל העוקץ, והיא לא על תנאי. כאחת שמשתתפת תדיר בדיוני ועדות בכנסת אני מצרה על כך שחלק ניכר מעבודת הוועדות משתבש בגלל כניסתם של נציגי מטה החטופים לשיבות, ואלה מתבטאים לעיתים בצורה גסה כלפי מוסדות המדינה. צר לי לומר, אבל לא זו הדרך.

לוחמי תש"ח מסרו את נפשם כדי להגן על המדינה הזאת, יהודי ברית המועצות נאבקו כדי לעלות אליה, וטובי בנינו מוסרים את הנפש על המשך קיומה גם היום. מדינת ישראל נבנית בדמעות ובדם, ונאמנות למדינה היא יסוד שעליו עומד קיומנו כאן. הנאמנות אינה תלויה בממשלה כזאת או אחרת, אלא באמונה המשותפת שזאת הארץ של העם היהודי. אחרי אלפיים שנה זכינו לחזור לאדמתה - ואין לנו זכות לקחת זאת כמובן מאליו. ●

ישנם נציגים של משפחות החטופים שמושיבים את המדינה על כיסא הנאשמים, אותה מדינה ש"הפקירה" אזרחים, ומטיחים בה ובמנהיגיה אמירות בוטות ופוגעניות. חלק ניכר מעבודת הוועדות משתבש בגלל כניסתם של נציגי מטה החטופים לשיבות, ואלה מתבטאים לעיתים בצורה גסה כלפי מוסדות המדינה. צר לי לומר, אבל לא זו הדרך.

מבצע חיסול סדאם. לפני כשלושים שנה התרחש אסון נורא. סדאם חוסיין איים אז על העם והמדינה ועל חצי מהעולם. חיילי סיירת מטכ"ל הגיבורים הכינו את מבצע 'שיח אטד', תוכנית שמטרתה הייתה להתנקש בסדאם חוסיין כדי לתרום ליציבות במזרח התיכון. התוכנית נשמעת עד היום ממש דמיונית - אבל אלו הם המבצעים של סיירת מטכ"ל, שרובם ברוך ה' מצליחים, ואנחנו מתוודעים אליהם רק כאשר תם החיסיון כעבור חמישים שנה, ולפעמים לעולם לא.

הקושי לפגוע בסדאם חוסיין היה כפול ומשולש. ראשית, מדובר היה במרחק של מאות רבות של קילומטרים, וכוחות רבים שמרו עליו 24/7. שנית, הוא היה משתמש בכפילים והוא עצמו נשאר במשרדו, כך היה סיכון שיושקע מאמץ עצום ולבסוף ייהרג כפיל עלום ששפמו דומה לשפם של סדאם. לכן היה צורך למצוא אירוע שבו הוא יהיה נוכח בעצמו, ובלי הרבה כוחות צבא ואזרחים. ישבו חכמי סיירת מטכ"ל ובעזרת אנשי המוסד יגעו ומצאו שיש לסדאם דוד זקן שהוא קשור אליו מאוד. הדוד ההוא שכב בבית חולים בצפון עיראק כשהוא גוסס מסרטן, ולהלוויה שלו סדאם בוודאי יגיע. אז אז גובשה תוכנית מסוכנת מאוד. היה ברור שמספיק שפרט אחד ישתבש כדי שהכול ייכשל, אבל התוכנית עברה את רף ההיתכנות ואושרה על ידי ראש הממשלה ושר הביטחון יצחק רבין ועל ידי הרמטכ"ל אהוד ברק.

כמעט פירוק של סיירת מטכ"ל. למבצע המתוחכם והמסוכן הזה התכוננו ביחידה במשך יותר מחצי שנה. אם המבצע היה מצליח הוא יכול היה לשנות את ההיסטוריה של מדינת ישראל ואולי של העולם כולו. אך ריבוננו של עולם רצה אחרת, וקרתה תקלה חמורה. כאשר הכול היה מוכן, התקיימה הצגת תכלית לפני הרמטכ"ל וצמרת צה"ל בפניה סודית של מתקן צאליים שבנגב. היה אמור להתקיים תרגיל "יבש" שמדמה את ההלוויה עם בימוי של לוחמים צעירים בסיירת מטכ"ל, ומיד אחר כך היה אמור להתקיים תרגיל "רטוב" של ירי טילים על הנקודה שבה סדאם חוסיין עומד, כאשר אין אף חייל באזור. אולם הצוות ירה את הטיילים כבר בתרגיל היבש במקום לחכות לתרגיל הרטוב, שהיה מתוכנן חצי שעה לאחר מכן. על גבעת המטרה היה כאמור כוח של חיילי סיירת מטכ"ל, שעמדו שם כניצבים לצורך הדמיית האויב. המחיר היה כואב מאוד: חמישה הרוגים ושישה פצועים קשה. הכול קרה לעיני צמרת צה"ל, שעמדה על גבעה סמוכה כדי לחזות בתרגיל המסכם לפני ביצוע המשימה בפועל בעיראק.

האסון היה נורא, והוא הותיר חמש משפחות שכולות וכואבות, ממיטב בניה של הארץ. המשפחות התחלקו לשניים בתגובה לאסון: משפחה אחת התאבלה על יקירה אבל לא ביקשה נקם ושילם מקציני ומפקדי סיירת מטכ"ל ששגגו, אלא דרשה לחקור את התקלה ביסודיות כדי למנוע תקלות נוספות כאלה בעתיד. אבל ארבע משפחות חברו יחד נגד הקצינים וכל שרשרת הפיקוד שהיו אחראים על התרגיל. הן הגישו עתירות לבג"ץ, יצאו לתקשורת פעם אחר פעם, וערערו על כל תחקיר ועל כל החלטה. התהליך הזה נמשך כמעט שבע שנים, עד ששני הקצינים הגיבורים שהיו אחראים למבצע הועמדו לדין. כעסן ואבלן של המשפחות הכאובות והיקרות כמעט הובילו לפירוקה של סיירת מטכ"ל. מה שברור הוא שכאבה

"ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש, מצד שורש נפשם בה' אחד" (ר' שניאור זלמן מלאדי)

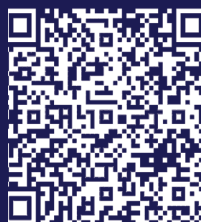
בימים אלו האחוה בין חלקי עם ישראל חיונית מתמיד.
למול המלחמה והאנטישמיות, מתחזק החיבור
בין יהודי התפוצות ובינינו היושבים בארץ.

מנהלת עמ"י, ארגון בית הלל והקרן למורשת הרב זקס
מזמינים את כל קהילות ישראל להצטרף לשבת התפוצות,
בה יעסקו בנושא יהדות התפוצות בדרשות, בשיעורים
ובמפגשים קהילתיים, ובה ניקח חלק בחיזוק הקשר
בין כל חלקי עם ישראל.

הצטרפו לשבת התפוצות

שבת פרשת פקודי-החודש
כ"ח אדר – 28-29.3

להרשמה ולגישה למאגר התכנים:

עומקה החקירה

הן איבדו את היקר להן מכול במסיבת הנובה, אבל אז גילו לתדהמתן שאיבדו גם את הזכות להביע את עמדתן בחופשיות ולקבל במה הוגנת מול ארגונים כוליטיים כמו 'מועצת אוקטובר'. פורום 'דין וצדק' מאגד כ־150 ממשכחות נרצחי הנובה בדרישה להקים ועדת חקירה לאומית ניטרלית שתמצה את הדין עם האחראים ותגיע לחקר האמת, בלי לקדם אינטרסים כוליטיים על גב המשכחות השכולות

הדס צורי // צילום: מאיר אליכור

"ניסו להשתמש בשם שלי ובכאב שלי
ולגרור אותי לוויכוחים פוליטיים". חברות
פורום 'דין וצדק' תמר תשובה ותמר גרסין

בבוקר ה־7.10 נסעה איבון דנגורי דרומה כדי לחפש את בנה גל שהשתתף במסיבת הנובה יחד עם שני חבריו, אופק ונדב. היא עברה מסע לא ייאמן שהתחיל במושב פטיש, המשיך לרעים ולמתחם הנובה. משם נסעה למפלסים, לפי המיקום שגל וחבריו שלחו, והמשיכה בחיפושים יחד עם אביו של נדב ועוד שני חברים. הם חיפשו את ילדיהם בין גופות שרופות וטלפונים שמצלצלים בלי סוף. "בשעה ארבע וחצי אחר הצהריים מצאנו את שלושתם - אופק, נדב וגל - זה ליד זה. זה היה וידוא הריגה", תיארה דנגורי בדיון בוועדה בכנסת. "אספנו את הילדים לרכב שהגענו איתו ונסענו לאסוף הרופא. אני נמצאת כאן היום כנציגה של פורום שפותח את הקמפיין - פורום דין וצדק ה־7.10 - בבקשה כדי משמיעת להקמת ועדת חקירה לאומית לא תלויה".

גם רופאת הילדים ולנטינה גוסק, אימה של ריטה הי"ד שנרצחה בנובה, דיברה בכנסת כחברת פורום דין וצדק ואמרה: "אנחנו שומעים זעקה מכל הצדדים על ועדת חקירה ממלכתית. קראתי מה זה וגיליתי שזו ועדת חקירה שממונה על ידי אדם אחד שאין אמון בו ושהמסקנות שלה הן המלצות בלבד. לא כתוב שיש לנו זכות להיות שם. אנחנו לא ניתן לאף אחד לטייח ולהשמיד את ההוכחות שזועקות".

הכירו את פורום דין וצדק. הפורום הוקם באפריל 2024, והוא מונה בין 120 ל־150 משפחות של נרצחי הנובה מדרגה ראשונה. הפורום הוקם על ידי משפחות שאין להן אמון בוועדת חקירה ממלכתית והן מבקשות להקים ועדת חקירה לאומית בלתי תלויה.

מאבקם של חברי הפורום קיבל השבוע משנה תוקף עם פרסום הודעתו של הנשיא הרצוג שבה חזר על קריאתו להקמת ועדת חקירה ממלכתית. הנשיא הודיע כי לאחר פגישה שלו עם נציגי 'מועצת אוקטובר', שמאגדת לדבריו "יותר מ־1,500 משפחות שכוללות משפחות חטופים, שורדי שבי ושורדי טבח מכל קצות הקשת הפוליטית ומכל גוני החברה הישראלית", הוא חוזר על עמדתו הנחרצת "להקמת ועדת חקירה ממלכתית שתפעל על פי חוק ותביא תשובות לאזרחי ישראל ובראשם המשפחות השכולות".

איבון דנגורי, ממייסדות פורום דין וצדק, פרסמה תגובה נועזת על הודעת הנשיא, ובה היא מכנה את הפגישה עם 'מועצת אוקטובר' "שימוש ציני שנעשה בכאב שלנו לצרכים פוליטיים". "אנחנו מתנגדים בכל תוקף לכל ניסיון לסגור עניינים בנוגע לוועדת חקירה בלי לערב אותנו, מאחורי גבנו. איך אתם מעיזים לדון בנושא כל כך חשוב עם גופים פוליטיים כמו מועצת אוקטובר? הם בסך הכול תנועה פוליטית, שלקחה קומץ קטן של משפחות שכולות, שחלקן אפילו לא הבינו על מה הן חותמות. איפה אנחנו בכל הסיפור הזה?"

דנגורי הסבירה מה בדיוק דורשות המשפחות השכולות שמאוגדות מאחורי הפורום: להיות חלק פעיל בוועדה, שתהיה בעלת שיניים וסמכות לחקיקה והגשת כתבי אישום. ובעיקר הן עומדות על הרכב הוועדה: "בשום פנים ואופן לא נקבל ועדה שתמונה על ידי שופט מבית המשפט העליון. לא זה שחושב שצריך לתת יותר סיוע הומניטרי לחמאס, לא זאת שדואגת יותר מדי לרווחת רוצחי יקירינו, ולא זה שרוצה לחבר אותם שוב לחשמל. אנחנו לא רוצים ועדה שתהיה מורכבת מאנשים שתמכו בזכות של מחבלים להתקרב לגדר הגבול. לא ניתן לאף אחד לחקור את עצמו. אנחנו דורשים שקיפות מלאה, הגינות וייצוג אמיתי של הקול שלנו בוועדה שתקום. לא ניתן לאף אחד לצחוק עלינו שוב בפנים".

האחים נרצחו במיגוניות

אני יושבת עם שתיים מחברות הפורום, תמר גרסין ששכלה את אחיה חנן חנניה עמר הי"ד, ותמר תשובה ששכלה את אחיה ברק דויד הי"ד, כדי לשמוע על הפורום ועל המאבק שהוא מנהל. הסיפורים של משפחות הפורום

"אנחנו לא רוצים ועדה שתהיה מורכבת מאנשים שתמכו בזכות של מחבלים להתקרב לגדר הגבול". תמונות האחים של גרסין ותשובה באתר הזיכרון לנרצחי הנובה

פוליטיקאים", היא אומרת. "הם התחברו לפוליטיקאים מהאופוזיציה, בעיקר מיש עתיד, שמקדמים אותם ונותנים להם את כל הבמה, ובתקשורת ערוץ 12 ו-13 עושים את זה בשבילים. הם משתמשים בכל הנתונים האלה כדי לקדם את מועצת אוקטובר שהיא בעלת אג'נדה פוליטית נגד הממשלה, והם משתמשים בכאב של המשפחות וברצון שלהן לסגור מעגל כדי לנגח את הממשלה".

מדוע אתם לא רוצים ועדת חקירה ממלכתית?

"אנחנו רוצים ועדת חקירה שנוכל לסמוך עליה, שהממצאים שלה אמיתיים. אנחנו סבורים שבועדה הממלכתית התוצאות ידועות מראש. הם רוצים שבראש הוועדה יעמוד שופט, ולנו אין אמון במערכת המשפט", אומרת תשובה, ומדגימה: "את רואה מה השופטים עושים בכל עתירה לטובת הנוח'בות למשל. כל הדברים האלה לא מקובלים עלינו. הנוח'בות רצחו את יקירינו, הם זרע עמלק. אנחנו גם יודעים באיזה צד במפה הפוליטית נמצאים השופטים".

מדוע חלק מהמשפחות כל כך רוצות דווקא ועדת חקירה ממלכתית?

גרסין: "אני חושבת שחלק מזה נובע מכך שביבי לא נפגש עד היום עם המשפחות האלה וזה צורם להן. אני יכולה להבין אותן, אבל זה עדיין לא מצדיק פעולות שנעשות בצורה קיצונית כזאת. אני יכולה להבין שהמשפחות רוצות שראש הממשלה ייתן להן יותר תשומת לב, אבל יש כרגע מלחמה שמתנהלת ואפשר להבין שראש הממשלה לא פנוי".

גרסין אומרת שחברי כנסת מהאופוזיציה מקדמים הרבה דברים למען המשפחות השכולות: "יש להם אינטרס, כי הם מקדמים גם את הוועדה הממלכתית. למשל חבר הכנסת מיקי לוי, כשנכנסים לוועדה אצלו מרגישים ששומעים אותנו, שנותנים לנו ראשוניות. לא משנה במה הוא דן, הוא קודם כול נותן זכות קדימה למשפחות. זה בן אדם שרואה אותך ויש הרבה חברי קואליציה שלא עושים את זה. כל חברי הכנסת צריכים לשמוע קודם כול את המשפחות שנפגעו ב-7 באוקטובר, צריכים לכבד אותנו ולתת לנו במה".

אלא שיוכלת ההקשבה, הכבוד וההכלה של חברי האופוזיציה וערוצי התקשורת התומכים בהם מוגבלת לסקטור מסוים

מניפולציה ושמה 'מועצת אוקטובר'

פורום דין וצדק הוקם כדי להוות משקל נגד לגוף הנקרא 'מועצת אוקטובר', שדוחף באופן מסיבי להקמת ועדת חקירה ממלכתית. 'מועצת אוקטובר' היא גוף שהוקם על ידי כמה אנשים שלא מייצגים את כל המשפחות השכולות, הן מסבירות. לאחר הטבח הוקמו כמה קבוצות של משפחות נרצחי המסיבות, ובתוכן היו גורמים שהתגלו כבעלי מאפיינים פוליטיים. המשפחות שלא רצו להכניס פוליטיקה ולפעול בשמה, פרשו מהקבוצות הללו. הגורמים שהכניסו מאפיינים פוליטיים בתחילת הדרך הם שהקימו את 'מועצת אוקטובר', הגוף שמקדם כעת הקמת ועדת חקירה ממלכתית. 'מועצת אוקטובר' מציגה עצמה כמדברת בשם כל המשפחות השכולות ומשפחות נרצחי הנובה, ומקבלת במה תקשורתית ופוליטית נרחבת אף על פי שמשפחות שכולות רבות מתנגדות לפעולותיה ולשימוש שהיא עושה בשמן.

"התחלנו להבין שהם הולכים לקדם צעד פוליטי שלא מתאים לנו", משחזרת תשובה את תחילת התהליך שהוביל להקמת פורום דין וצדק. "ראינו בתקשורת שמועצת אוקטובר רוצה לקדם ועדת חקירה ממלכתית. בהתחלה לא התייחסנו לזה, אבל הם דיברו כאילו שהם נציגים של כל המשפחות. פניתי אליהם כמה פעמים, גם בכנסת, וביקשנו: 'אתם לא מייצגים את כל המשפחות, תפסיקו לדבר בשם משפחות שלא חושבות כמוכם'", היא מספרת. "פניתי כמה פעמים וראיתי שזה לא עוזר אז עזבתי את זה. אבל לאט לאט התחלנו לראות שהם מתחילים להביא אנשי ציבור ואנשי תקשורת ולהקים קמפיין משלהם. ואז נדלקה לנו נורה אדומה: למה אתם מדברים בשמנו? אנחנו לא מעוניינים! בתגובה הם הפכו אותנו לאויבים שלהם".

למה?

"לדעתי יש חלק מהם שמאוד רוצים להיות

למסיבה כדי לחפש ניצולים, וכל מי שהוא מצא עם פרטים מזהים הוא לקח את הטלפון שלו ויצר קשר עם המשפחות. הוא לקח גם את הטלפון של אחי, הטעין אותו, השאיר אותו דלוק וחזקה לטלפון. פתאום ראינו שהוא זמין, התקשרנו והוא אמר לנו שהוא נרצח. זו ההודעה הראשונה שקיבלנו ביום שני בבוקר".

גם סיפורה של תמר תשובה מחזיר באחת לכאוס של יום הטבח הנורא: "אחי, ברק דויד, הוא אחי מאימי. הוא נולד כשהייתי בת 17. הוא היה כזה ילד טוב, כל הזמן היה לצד אמא שלי שהייתה צריכה תמיכה. אני ואחותי התחתנו, הקמנו בתים והוא נשאר איתם. הוא היה ילד עם המון נתינה".

ידעת שהוא נמצא בנובה?

"לא ידענו בכלל על המסיבה", היא אומרת. "בשעה שש וחצי בבוקר, כשהתחילו האזעקות, התקשרנו אליו והוא אמר 'אני פה, בדרך הביתה. הייתי בתל אביב באיזו מסיבה, אני עוד מעט מגיע. אמא, אל תדאגי'".

בדיעבד התברר שבדיוק בזמן השיחה ברק יצא מהנובה עם חבר. "הוא נכנס למיגונית והחבר שלו רץ לשדות. החבר שלו ניצל ואחי נרצח",

מטלטלים והופכים את הבטן, כל סיפור קשה וכואב מקודמו. "חנן חנניה היה ילד מדהים ומיוחד", פותחת גרסין. "כילדה הייתי הולכת לשבת ליד הגן שלו ומחכה שלוש שעות כדי לראות אותו, היינו גם חברים טובים מאוד". חנן היה בן 38, גרוש ואב לשלושה. הוא הלך למסיבה עם חבר ילדות. "הוא היה מאוד מחובר למוזיקה, היו לו קשיי למידה וכל החיבור שלו לעולם הזה היה דרך מוזיקה. גדלנו בבית מסורתי. אני בעלת תשובה ואחי כל הזמן חיפש, הוא היה מאוד רוחני. היינו קוראים לו 'חנן ענ'".

חנן נסע לנובה עם חבר ב-12 בלילה. בחמש בבוקר הם יצאו מהמסיבה והחליטו לישון קצת ברכב לפני הנהיגה הביתה. הם התעוררו לשמע האזעקות ונכנסו למיגונית קטנה מאוד בכניסה לחניון רעים. "אני גרה בבית שמש, ובשבת בבוקר קמתי כמו כולם לאזעקות", נזכרת גרסין, "הבן שלי החייל, שהיה יום לפני כן באשפוז המטולוגי בגלל מונו שהוריד לו את כל הערכים והיה נורא צהוב, עלה על מדים ונשק. שאלתי: 'מה אתה עושה?!'. הוא אמר לי: 'יש מלחמה, אני הולך'. שאלתי: 'לאן אתה הולך? ההמוגלובין שלך ברצפה!'. הוא אמר לי: 'אמא, כולם הולכים'. אמרתי לו: 'מה זה כולם הולכים? אתה לא יכול לתפקד! אתה לא הולך לשום מקום במצב שלך!', ואז הוא פתח לי תמונה של השוטרים שנרצחו: 'את רואה את זה? יש כאלה בכמויות! אני הולך. את יכולה רק לברך אותי'. שמתי את הידיים, בירכתי אותו והוא יצא".

"כל השבת ראיתי שיש המון הודעות בקבוצה של המשפחה שלי. חשבתי שהם מתכתבים בגלל

תמר תשובה: "כשאני יושבת מול חברי כנסת כמו אביגדור ליברמן או יאיר לפיד וחברי סיעתו, ואומרת להם שאנחנו משפחות שכולות שרוצות שהאשמים במחדל הזה יועמדו לדין ואין לנו אמון בוועדת חקירה ממלכתית, הם מקשיבים יפה מאוד, אבל כשהם באים לייצג את הציבור כביכול בתקשורת או בכנסת הם אומרים שהמשפחות השכולות רוצות ועדת חקירה ממלכתית. למה אתם משקרים?! אתם משתמשים במשפחות השכולות בשביל הפוליטיקה שלכם!"

היא מספרת. "רק בעשר בלילה הבנתי שאחי היה במסיבה, כי החבר הגיע הביתה. לפני כן פנינו לבעלים של החברה שבה הוא עבד כי יש להם זיהוי מיקום של הרכב. הרכב הופיע לפי המיקום בנתיבות, ליד הציון של הבבא סאלי. גיסי נסע לשם עם הבעלים של החברה והם מצאו את האוטו עם שלוש גופות בתוך הרכב אבל אף אחת מהן לא של אחי. בעשר בלילה החבר שלו סיפר לנו שהם התפצלו במיגונית. עברו יומיים ועדיין לא ידענו כלום, ואז חבר נוסף של אחי התקשר לאמא שלי ואמר לה: 'אני חייב לבוא אליך, יש לי משהו להראות לך'. הוא הגיע והראה לנו תמונה שבה רואים את הגוף של אחי זרוק על כמה אנשים. הייתה לי תמונה שהוא העלה לפני שיצא לבלות וראיתי מה הוא לבש. לא ראיתי את הפנים, אבל זיהיתי את הגוף שלו, את הבגדים ואת הנעליים. רק ביום חמישי קיבלנו את ההודעה ומאז חרב עליי עולמי. כל כך לא רציתי שזה יהיה הסוף".

שיש בלגן במדינה, והסתכלתי רק על ההודעות של הבן החייל. במוצאי השבת, בהודעה הראשונה שפתחתי, ראיתי תמונה של אחי שכתוב עליה 'עדר ממסיבת הנובה'".

תמר נכנסה לרכב והסתובבה בין בתי חולים כדי לחפש את חנן. "מהתחקירים שעשיתי הבנתי שאחי והחבר שלו הסתתרו בתוך המיגונית, כשבחוץ המוני מחבלים שרפו רכבים וירו על אוטומט. מלחמת עולם. שתי בנות ישבו במושבם האחוריים של רכב ליד המיגונית והתחבאו כשמקדימה היו שני נרצחים. בשלב מסוים אחת מהן החליטה לצאת כי היא נחנקת מהעשן. היא רצה למיגונית והייתה בשיחת וידאו עם אחותה. אחותה מספרת ששמעה אותה מגיעה למיגונית, ואז היא שמעה ירי מסיבי. מצאו את אחי שוכב על שתי הבנות הללו והחבר שלו היה ירוי מחוץ למיגונית".

המשפחה לא ידעה מה קורה עם חנן. "התקשרנו אליו בלי סוף. בחור שהיה מאבטח במסיבה חזר

לימודים
היברדיים,
משולבים
מהבית
ובקמפוס

תואר בשנה שני אחת!

אשדוד

המכללה האקדמית לחינוך בחולון מציגה:

תואר שני בתלפיות - ההצלחה הבאה בקריירה המקצועית שלך.
ללמוד עם סטודנטיות כמוך, בתוכנית איכותית עם מרצים מעולים.

_____**תוכניות תואר שני (M.Ed.)**_____

לקויות למידה תואר שני בלקויות למידה עם אפשרות לשילוב תעודת מאבחן דיסקטי	חינוך לגיל הרך
הוראה הטרוגנית - חינוך בחברה משתנה	אנגלית כשפה בינלאומית

✓ אפשרות לקבלת החזר שכ"ל ממשרד החינוך לזכאים

✓ מוכר ללימודים על ידי קרן שבתון

✓ מוכר לגמול השתלמות

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

סרקו
ליעוץ לימודים
ללא עלות

מרכז ייעוץ והרשמה:
1-800-071-500
054-9656631

בלבד. "כשאנחנו מדברים בוועדות על ועדה חקירה אחרת, האופוזיציה יורדת עלינו וצוחקת עלינו בפנים", אומרת תשובה. "גם בערוצים 12 ו־13 לא נותנים לי במה. חטפתי עלבונות ממשפחות שכולות שחברות במועצת אוקטובר, אני לא אגיד לך לאיזו שפה נמוכה הם ירדו. אמרו שאני מפלגת ומסיתה בגלל שאני לא בדעה שלהם, ואמרו לי שאני לא נותנת למשפחות האלה להגיע לחקר האמת בגלל שאני רוצה ועדת חקירה אחרת. אני יודעת שיש משפחות שכולות שביקשו לצאת ממועצת אוקטובר ומתעלמים מהן. למה אתם משתמשים במשפחות?" היא מתקוממת.

השתיים מסבירות מה הקריטריון שהפורום דורש להקמת ועדת חקירה שתמלא את תפקידה כראוי: "אנחנו רוצים צדק וסגירת מעגל. אנחנו רוצים שיהיה מישהו שהוא לא מהמדינה או מהממשלה, וגם לא ממערכת הביטחון או ממערכת המשפט. שזה יהיה מבקר המדינה למשל, או גופים חיצוניים, אפילו נציגים אמריקניים. מישהו שאין לו נגיעה ל־7 באוקטובר והוא ניטרלי".

הגשתם פעם הצעה קונקרטית לוועדת חקירה?
"אנחנו מנסים. ביקשנו כמה פעמים ממועצת אוקטובר שישבו איתנו ונגיע יחד לפשרה. הם מסרבים. הם התחילו להפוך אותנו לאויבים ומנצלים את הכאב שלנו כדי ליצור מציאות שבה הם יתייגו אותנו כצד פוליטי. לא יקום ולא יהיה. דיברנו איתם המון פעמים ואמרנו להם שגם ביבי אשם, גם חברי האופוזיציה וגם חברי הקואליציה השונים, לכל אחד יש יד ב־7.10, אבל אנחנו רוצים שלא יחקרו רק אותם אלא גם את מערכת הביטחון, את השב"כ, את מערכת המשפט. הם רוצים ראש אחד - את הראש של ביבי. הם רוצים לצייר אותנו כאילו אנחנו מגינים על ביבי נתניהו. אנחנו לא מגינים על נתניהו. שהמציאות תגן עליו והוועדה תגלה איפה הוא כשל ואיפה הוא לא היה מעורב. שהמציאות תגן על כל אחד שלא נתן יד למחדל הזה".

המצדדים בוועדת חקירה ממלכתית טוענים ש־85 אחוזים מהציבור בעד ועדת חקירה ממלכתית.

"לאנשים אין מושג מה זה אומר. אנשים בעד ועדת חקירה, אבל השאלה שלא נשאלת היא למשל 'מי בעד ועדה ממלכתית בראשות שופט' או 'מי בעד ועדה נקייה מפוליטיקה?'. בואי נראה מה יהיו אז התוצאות", אומרת תשובה. "למה אתם שואלים

רק שאלה אחת? כשאני יושבת מול חברי כנסת כמו אביגדור ליברמן או אורית פרקש־הכהן, יאיר לפיד וכל חברי הכנסת שלו, ואומרת להם שאנחנו משפחות שכולות שרוצות ועדה שתיתן לנו סגירת מעגל, אנחנו גם רוצים צדק, להניח את הראש ולדעת שהאשמים במחדל הזה יועמדו לדין ואין לנו אמון בוועדת חקירה ממלכתית - הם מקשיבים יפה מאוד, אבל כשהם באים לייצג את הציבור כביכול בתקשורת, בכנסת, בנאומים, ברשתות החברתיות, הם אומרים שהמשפחות השכולות רוצות ועדת חקירה ממלכתית. למה אתם משקרים?! ישבת אצלכם ואמרת שאתם לא רוצה כזה! אתם משתמשים במשפחות השכולות בשביל הפוליטיקה שלכם!"

גרסין: "אני רוצה לדעת מה קרה ב־7 באוקטובר: למה לא היה צבא? איפה הייתה המדינה? ועדת חקירה צריכה לתת ממצאי חקירה ממושכת שבסופה יהיו החלטות ומסקנות את מי מעמידים לדין", היא מבהירה. "ניסו להשתמש בשם שלי ובכאב שלי ולגרור אותי לוויכוחים פוליטיים. יש פה משפחות בצד הפוליטי השמאלני שרוצות לקחת את הכאב שלנו ולהשתמש בו לוועדת חקירה ממלכתית שתקדם את האג'נדה שלהן. אני לא הולכת לקדם שום אג'נדה, אלא משהו שיביא שקט לאלפי בני אדם שחיהם התהפכו בשביעי לעשירי, וכל מה שהם רוצים לעשות זה לדעת מה קרה פה".

האג'נדה של העיתונאיות השכולות

אלו לא רק הפוליטיקאים, מדגישה תשובה, הקמפיין הזה הוא בשיתוף פעולה מלא של כלי התקשורת. היא שולפת כדוגמה אנקדוטה מעימות שהיה לה עם כתבת ערוץ 13 חן זנדר. "חן היא אחות שכולה, אחותה נרצחה בנובה. היא החליטה שהיא עושה כתבה על המיגוניות ואכן היא עשתה כתבה מהממת. היא קיבלה מידע ממשפחתו של יונתן אזולאי שנרצח עם אחי במיגונית. אליי היא לא פנתה, היא לא מדברת איתי מאז כל הבלגן עם מועצת אוקטובר. בסוף התחקיר היא ביקשה מהצופים: 'בואו תעזרו לנו. אנחנו משפחות שכולות שרוצות להקים ועדת חקירה ממלכתית'. זה נורא בעיניי: הרגע הראית את אחי, שאת יודעת שבני משפחתו מתנגדים לוועדה ממלכתית!

צילום: יגאל מלכה

"לא מקדמים שום אג'נדה, אלא רק להביא שקט לאלפי בני אדם שחיהם התהפכו ב־7.10 ורוצים לדעת מה קרה פה". חברי הפורום בכנסת השבוע

השתמשת בכתבה שלך ביקירי המשפחות שלא מעוניינות בוועדה ממלכתית, ובשמנו את קוראת לוועדת חקירה שאנו מתנגדים לה. איך עשית את זה? למה את מדברת בשם אנשים אחרים? כתבנו מכתב לעורך התוכנית במחאה על כך שהיא השתמשה בחומרים בצורה פוליטית על חשבוננו". זנדר אמרה בתגובה שזו לא הייתה כוונתה. "אמרתי לה: 'את השתמשת בתמונה של אחי ואת יודעת מה דעתי על ועדה ממלכתית, ובכל זאת הראית את הפנים של אחי בסרטון הזה. למה עשית

יכולים להיכנס?'. הוא אמר: 'שישה'. היינו חמש, והוא נתן לנו לעלות".

"תוך כדי שאנחנו עולות, אותו אדם ממועצת אוקטובר כעס על כך שהמרינו את פיו. עניתי לו: 'אני לא שייכת אליכם, מה אתה רוצה ממני?' ואמרתי לאיבון: 'מעניין כמה זמן ייקח להם לנצל את זה פוליטית ולהגיד שאותנו הכניסו ואותם לא...'. הנבואה מימשה את עצמה בתוך דקות: 'אחרי עשר דקות עלה לדוכן חבר כנסת שאמר שעוצרים משפחות שכולות מלהיכנס ומכניסים

תמר גרסין: "אמרנו ל'מועצת אוקטובר' שגם ביבי אשם, גם חברי האופוזיציה וגם חברי הקואליציה השונים, לכל אחד יש יד ב־7.10, אבל אנחנו רוצים שלא יחקרו רק אותם אלא גם את מערכת הביטחון, את השב"כ, את מערכת המשפט. הם רוצים ראש אחד - את הראש של ביבי"

משפחות שכולות אחרות ועושים אפליה בין המשפחות. אז התחילה הפרובוקציה מחוץ למליאה וההתפרעויות. הם רצו לעשות מזה רעש".

כמו פורום הגבורה ופורום תקווה, פורום דין וצדק אינו מוכן לתת לגופים בעלי אג'נדה שמאל לשחק לבד על המגרש. תמר תשובה שאבה עידוד וחיוק מפורום תקווה, שאת חבריו פגשה באחת הוועדות בכנסת: "פגשתי את אנשי פורום תקווה בכנסת והם פשוט חיבקו ונישקו אותי. את לא מבינה איזה כיף לי לשמוע קול אחר", היא מוסייכת. מול הגופים רבי העוצמה שמניעים מחאות פוליטיות מכל החזיתות, המחאה העממית האמיתית היא זו של הפורומים הללו, שאינם זוכים לתמיכה מהתקשורת הממוסדת ולא מסיעות פוליטיות, ומונעים רק מכאב אישי בלתי נגמר ושאיפה לאמת ולתיקון.

כתבת ערוץ 13 חן זנדר מסרה בתגובה: "במשך השנה האחרונה, בהיעדר ועדת חקירה ממלכתית שתחקור ותספק תשובות למאות משפחות שאיבדו את יקיריהן, יצאתי לתחקיר עצמאי בעקבות הירצחה של אחותי הקטנה נועה זנדר ז"ל. כשהבנתי שהמיגוניות שלה היא רק אחת מתוך עשר מיגוניות שבהן נרצחו קרוב ל־90 בני אדם, החלטתי להרחיב את התחקיר שלי על ציר מיגוניות המוות, אספתי מידע, צפיתי בכל סרטון ותמונה, שוחחתי עם מאות שורדים, מפני גופות, שוטרים, אנשי צבא ואזרחים שהגיעו לאזור.

"את ציר הזמן הנוראי שבניתי הצגתי בכתבה במהדורת מוצ"ש בחדשות 13, בערוץ שבו אני עובדת, שאפשר לי להציג 27 דקות מלאות על מה שאירע לנרצחי המיגוניות באותה שבת. משפחות נרצחי המסיבות שהפכו שקופות וזעקות לאמת, להכרה, לתשובות וכן להנצחת יקיריהן בכל דרך, וזה המעט שאני יכולה לעשות עבור ועבור משפחתי שלי.

"את כל הסרטונים שצולמו על ידי שורדים או נרצחים והקלטות הטלפון שהופיעו בכתבה קיבלתי מבני המשפחות בעצמן והמופיעים בהם טושטשו כדי למנוע זיהוי. גורלן של משפחות נרצחי המסיבות משותף אך דעותינו לא תמיד זהות ואני מכבדת את כולם".

את זה? לא היה לה מה להגיד לי. יש להם במה והם מנצלים אותה לצרכים פוליטיים. כך עושה גם הכתבת מעיין אדם, שאחותה מפל נרצחה בנובה. הם נותנים במה רק למועצת אוקטובר, שאצלם חתומות אותו מספר משפחות שכולות כמו אצלנו, ועוד הרבה גורמים שאינם קשורים למשפחות השכולות".

לפני כשבועיים פרצה מהומה בכנסת כאשר משפחות שכולות מ'מועצת אוקטובר' רצו להיכנס בכוח למליאה בדיון על הקמת ועדת החקירה הממלכתית. התקשורת שיווקה בעיקר את האלימות שהפעילו אנשי משמר הכנסת כלפי משפחות 'מועצת אוקטובר' שניסו להיכנס למליאה בלי אישור, אבל גרסין ותשובה מגלות כי את האלימות הפעילו דווקא אנשי 'מועצת אוקטובר' כלפי פורום דין וצדק.

"אביגדור ליברמן נתן באותו יום את חדר הסיעה שלו למועצת אוקטובר ה'לא פוליטית' כדי לערוך מסיבת עיתונאים. אנחנו בתמימותנו חשבנו שתהיה לנו אוזן קשבת ונכנסנו", מספרת גרסין. "אחד האבות השכולים שאל אותנו אם אנחנו ממועצת אוקטובר ואיבון דנגורי אמרה לו שלא. הוא אמר לנו 'או תצאו מפה', ודחף אותנו. שאלתי אותו: 'מה יש לך?' והוא אמר: 'אתם לא תפוצצו את מסיבת העיתונאים'. אמרתי לו שאף אחד לא רוצה לפוצץ את מסיבת העיתונאים. הוא נשען על איבון, שהדפה אותו ממנה ואמרה לו: 'אני לא נושמת, למה אתה נשען עליי?'. היא יצאה כולה רועדת וגם קצין הכנסת הגיע ולקח את אישור הכניסה שלו. יצאנו משם, ואת אף אחד לא עניין שמישהו דוחף ככה אם שכולה, גם לא את העיתונאים שהיו בחוץ. במציאות אחרת היו מצלמים ומסקרים את זה בלי סוף".

השלב הבא היה מניפולציה תקשורתית נוספת של אנשי מועצת אוקטובר. "כשעלינו למליאה כדי לשמוע את הדיון על ועדת החקירה, היו שם כ־30 איש שצבאו על הכניסה", ממשיכה גרסין לתאר. "קצין הכנסת אמר להם שאי אפשר להכניס ליציע יותר מ־15 איש. ואז מישהו ממועצת אוקטובר אמר: 'או שמכניסים את כולנו או שאף אחד לא נכנס!'. הבנתי מה הולך, ושאלתי את הקצין: 'כמה

אהלן לכולם!

אנו מקבלים מאות פניות בנוגע לפסטיבל הטיולים שלנו בחול המועד פסח. אז כן, **זה קורה גם השנה!** אל דאגה, ההרשמה תיפתח בקרוב!

לקבלת הקישור לפני כולם

צילום: לירון מולדובן

התחלה// לפני 43 שנה, נולדה וגדלה באשקלון. הבכורה מתוך חמישה ילדים.

אבא// יצחק גיהסי (67), בעברו איש קבע וסגן אלוף בחיל הלוגיסטיקה. כיום מנהל מחלקת התברואה בעיריית אשקלון. "אבא אדם שבנה את עצמו בעשר אצבעותיו. הוא גדל במשפחה קשת יום ולקח את האחריות בידיו, וחינך אותנו שהשכלה היא דבר חשוב מאוד בחיים ושהכול תלוי בנו. והכי חשוב, אצלו המשפחה היא במקום הראשון".

אמא// מרים (65), ילידת איראן שעלתה ארצה בגיל שלוש. "עבדה כל החיים קשה. התחילה בתור קלדנית בבנק לאומי וצמחה ליועצת השקעות, אחת הטובות בבנק. יחד עם הקריירה, מאז שהיינו קטנים, הייתה מאוד מחויבת לנו, והייתה יושבת איתנו על שיעורי הבית ודוחפת אותנו ללמוד. חכמה, מנהיגה טבעית ודמוות ומופת".

ילדות// עד כיתה ג' גרה המשפחה בשכונת רמת אשכול באשקלון, ואז עברה לשכונת נאות אשקלון. בעקבות המעבר החלה ללמוד בבית ספר חדש. "פתאום כמעט לא הכרתי אף אחד בכיתה. בחוויה שלי בתור ילדה זה היה לא פשוט. הייתי צריכה להשתלב בלימודים ובחברה ולהוכיח את עצמי לכולם מחדש".

אולפנה// בתיכון למדה באולפנית צביה באשקלון. "אלו היו שנים משמעותיות של עיצוב וגיבוש הזהות שלי. אחד היתרונות באולפנה זה שיש המון לימוד ושיח סביב עולם התוכן הדתי, והרגשתי איך אני בונה את עצמי ומבססת את הזהות האמונית שלי. הייתי תלמידה טובה, כזאת שמגיעה לשיעורים, לומדת ומסכמת הכול. הייתי מזה שנקרא חנונית. תמיד היה לי חשוב ללמוד, זו גם הדחיפה שקיבלתי מהבית".

בני עקיבא// בשנות התיכון הדריכה בסניף בני עקיבא בשכונת ילדותה רמת אשכול. שם גם פגשה את מי שלימים יהיה בעלה. "בעלי לא היה חניך בתנועת נוער אבל הוא גר בשכונה, ובשלב הזה כבר שירת בצבא. יום אחרי שנפגשנו הוא כבר אמר לי: אנחנו הולכים להתחתן. היינו חברים שלוש שנים".

תל אביב// שירות לאומי עשתה בבית הספר היסודי הממלכתי בלון בשכונת נחלת יצחק בתל אביב, במסגרת פרויקט תל אביב לחינוך לזהות יהודית. בתום השנה פנתה מיד ללימודים באוניברסיטת בר אילן, "כי כבר ידענו שאנחנו עומדים להתחתן במהלך השנה הראשונה באוניברסיטה".

החצי השני// ד"ר רפאל מינס (47), חוקר ומרצה לפיזיקה באוניברסיטת אריאל. "בעלי הוא החבר הכי טוב שלי והשראה בשבילי. הוא אדם חכם מאוד, איש אשכולות שעושה המון מהמון. לומד ומלמד הרבה תורה, עוסק במחקר, וגם יום סטארט-אפ. גאוה גדולה להיות נשואה לו. מבחינתו המשפחה היא מעל הכול".

הנחת// תשעה. הבכורה אבישג בת 21, אחריה התאומים יואב ותמר (20), יעל (17), איתן־שלום (14), הדס (12), יונתן (9), והתאומות אריאל ושוהם (6). "הברכה הגדולה, הגאוה הגדולה והחיים עצמם. החיבור והקשר ביניהם הם נחת בשבילי".

משפחה ברוכה// "בסוף מה שיש לנו בחיים זו המשפחה והיא תמיד לפני הכול. תמיד ידעתי שאני רוצה משפחה גדולה, ואחרי שהגדולים שלנו נולדו ראינו שטוב לנו איתם ושנחנו מסוגלים

ד"ר אודליה מינס

43

 נשואה לרפאל, אמא לתשעה ילדים

 תושבת קריית נטפים

 מרצה בכירה למשפטים בקריה האקדמית אונו, חברת מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו וחברת פורום הבכירים - יוצאי השירות הציבורי

מורכבת ועמוקה ולא במבט שטחי".

משנה מציאות// כבר שש שנים מנהלת אקדמית של הקמפוסים החרדיים בפקולטה למשפטים. "אני רואה בתפקיד הזה שליחות. לציבור החרדי מאתגר לבוא ללמוד לימודים אקדמיים, ובמובן הזה זו מהפכה שקורית בשטח. התהליך הזה הוא ללא ספק משנה מציאות".

חברת מועצה// חברת מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו מזה שבע שנים, ומכהנת גם כיושבת ראש ועדת ערר ברשות. "מינה אותי בזמנו שר התקשורת איוב קרא, כמובן באישור הממשלה. בראש הרשות עומדת המועצה הציבורית, והיא זו שקובעת את מדיניות הרשות. הרשות אחראית ומפקחת על הרגולציה על שידורי הטלוויזיה ורדיו המסחריים בישראל ועל כללי האתיקה. בהמשך, כשהמועצה סיימה את הקדנציה שלה, שר המשפטים יעוז הנדל מינה אותי לקדנציה שנייה ומאז אני שם".

להתערב// "הרגולטורים באופן אוטומטי מעדיפים להתערב, ואני אומרת: רגע, בואו נחשוב האם יש הצדקה להתערב. בגדול אני מאמינה שיש לתת לאמצעי התקשורת את החירות בשידור, אבל לפעמים חשוב דווקא כן להתערב. מצד אחד אתה לא רוצה להגביל את חופש הביטוי יותר מדי ולהפוך למשטרת מחשבות. מצד שני, יש מקרים שאנחנו נדרשים להציב גבולות".

הסתה// "למשל, ב־7 באוקטובר הייתה במגזר הערבי תחנת רדיו שהעלתה לשידור את דובר הג'יהאד האסלאמי שהצדיק את הטבח. היה לנו

חשוב לנקוט עמדה ברורה ולהבהיר שגם לחופש הביטוי יש גבול. כשיש הסתה לאלומות וגזענות גם נגד אישי ציבור יש לנו כרשות את האמצעים לפעול מול הגוף המשדר".

הסאנה// כאשר יושב ראש המועצה התפטר באוגוסט האחרון, שר התקשורת קרעי נדרש למנות מחליף לתפקיד כממלא מקום לשלושה חודשים. "השר ביקש למנות אותי באופן זמני, ואני נתתי את הסכמתי. אבל הייעוץ המשפטי הערים קשיים וטען שאני לא עומדת בתנאי הסף של המינוי. מתוך אמונה שהמינוי עומד בתנאים, שרי הממשלה אישרו אותו. אבל היועצת המשפטית לממשלה, עורכת הדין גלי בהרב־מיארה, הודיעה לשר התקשורת כי החלטת הממשלה לא חוקית".

המאבק ביועמ"שית// "אלו היו המצאות. בתור משפטנית יכולתי לומר שזה לא נכון. לכל אורך הדרך ידעתי שהצדק איתי והסכמתי להיכנס למאבק הזה כי האמנתי שזו מלחמה על הצדק". ואז התנועה לאיכות השלטון הגישה עתירה נגד המינוי, "ובאופן אבסורדי הממשלה והשר לא יכלו לייצג את עצמם בגלל שהיועצת המשפטית לא הסכימה שמישהו אחר ייצג אותם במשפט מלבדה. כך יצא שאני היחידה שיכולתי להציג את עמדת ההגנה. זה היה מופרך בכל כך הרבה רמות".

הניצחון// לבסוף בג"ץ דחה את עתירת התנועה לאיכות השלטון והכשיר את החלטת שר התקשורת למינויה לתפקיד. "לשמחתי נאמרה האמת המשפטית כמו שהיא והצדק יצא לאור. זה היה מאבק עקרוני. השם שלי היה מרוח בכוותרות הראשיות בעיתונים, ונאמר שם ששר התקשורת

במגרש הביתי

למה ה'ו"צ?
קמה ברבע לשבע, מארגנים את הילדים, סנדוויצ'ים וכו', מתפללת. בחלק מהימים עובדת מחוץ לבית, אבל לרוב עובדת מהבית על מחקר, כתיבת מאמרים, הכנת שיעורים ועוד. לישון הולכת מאוחר מאוד, "פשוט כי הימים עמוסים ויש הרבה מחויבויות".

השבת שלי
"יממה של נחת".

אביטר ואהוד בנאי ומוזיקת רוק של שנות ה-90.

זאת אופת
"השנה שימשתי כחברה בוועדה לבחירת משיאי המשוואות, ואת דמות המופת אני נותנת לכל הגיבורים והגיבורות שהתגלו בשנה האחרונה".

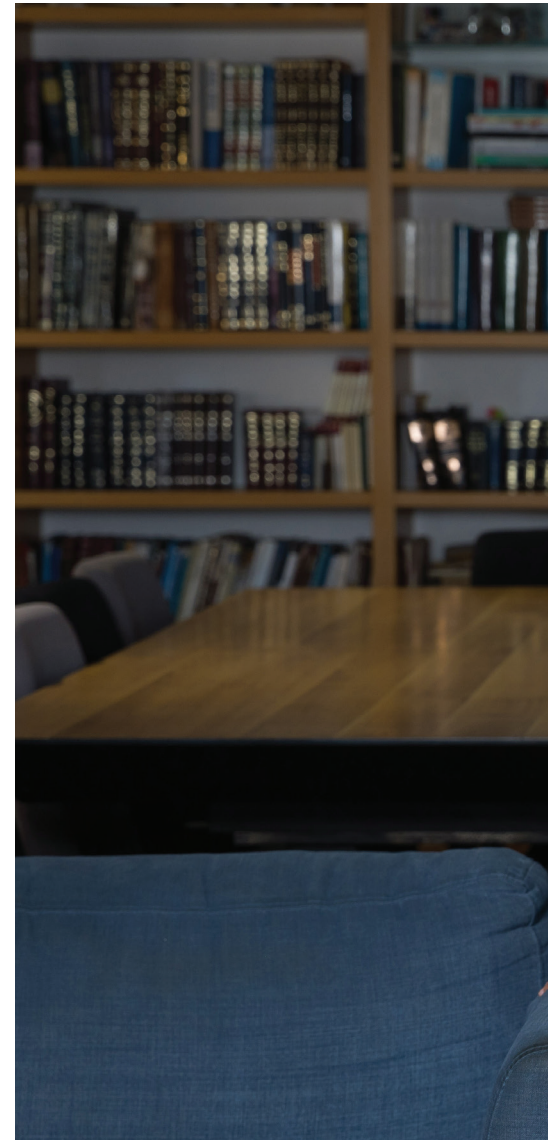
השאלה
"שנשכיל להתמודד בחוכמה עם האיום שהאויב מציב בפנינו".

אפליז אולתי
"שלא למדנו מספיק מה-7 באוקטובר".

כשאהיה גדולה
"יש לי ניסיון ניהולי כיושבת ראש היישוב שלי במשך שלוש שנים, ואני שואפת לנהל גוף ציבורי שיהיה בעל השפעה ברמה הלאומית, זה אתגר שעוד לא התנסיתי בו".

מינה משהי לא כשירה. זה לפגוע בשמי הטוב. אני דוקטור למשפטים עם ניסיון מקצועי, ולהפוך אותי למיניו שהוא רק פוליטי זה שימוש לרעה בסמכות וחוסר תום לב. זו אחת ההוכחות לכך שהיועמ"שית פועלת מתוך אג'נדה. ברגע שרצו להתנכל למיניו רק ככלי ניגוח בממשלה, זה הפך למאבק על יושר וצדק".

שלטון הפקידים // חברת פורום הבכירים - יוצאי השירות הציבורי. "מדובר בפורום שהוקם על ידי עידו גורדן ופועל לשירות ציבורי מאוזן יותר. הפורום מדבר על שלטון הפקידים בישראל ועל מערכת היחסים הלא מאוזנת בין הפקידות הבכירה בישראל ובין נבחרי הציבור, שבכוחה לסכל תהליכים באופן שהוא כבר לא דמוקרטי. אני חווית את זה על בשרי".

הבעיה // "הדמוקרטיה אמורה לתת לעם כוח באמצעות הנציגים שלו, ובסוף הפקידים משתמשים בכוחם כדי לסכל תהליכים לגיטימיים שבאים לממש אג'נדה שהציבור בחר. כל המאבק בין היועמ"שית לממשלה הוא ביטוי לדבר הזה. הרבה פקידים, חשובים ככל שיהיו, הפכו להיות גורמים שמטילים וטו ומשתקים את המערכות".

הפתרון // "פורום הבכירים בא להציף את הבעיה ולהציע לעבור מהמודל של פקידים שיכולים להטיל וטו על נבחרי הציבור למודל של ניהול סיכונים: הפקידים פורסים את התמונה המלאה בפני נבחרי הציבור וההחלטה היא בסוף בידיים שלהם. כמובן שיש דברים שהם במובנה לא חוקיים, אבל רוב הדברים הם בתוך מנעד רחב שנבחרי הציבור אמורים לפעול בתוכו".

אולפנת הללי לאמנויות

מציגה

פסטיבל אהיה
התשפ"ה

ימי הפסטיבל

א' - ד' בניסן | 30.3.25 - 2.4.25
בהיכל התרבות גבעת וושינגטון

יום א' | א' בניסן | 30.3.25

מגמת מחול

החופש חיוסר לנשים

19:30 | התכנסות

20:00 | תחילת מופע

יום ב' | ב' בניסן | 31.3.25

מגמת מוזיקה

חלקו השני של הערה חיוסר לנשים

19:30 | התכנסות

20:00 | תחילת מופע

יום ג' | ג' בניסן | 1.4.25

מגמת אמנות פלסטית

כסאריית פרס

19:30 | התכנסות

20:00 | שיחה וסיור בתערוכה

יום ד' | ד' בניסן | 2.4.25

מגמת תיאטרון

החופש חיוסר לנשים

19:30 | התכנסות

20:00 | תחילת מופע

במטבח של המורה

זוהרה ביטון הייתה המורה בה"א הידיעה בבית שמש של פעם. אימהות הגיעו אליה לא רק כדי להתעניין במצב הלימודי של ילדיהן, אלא גם כדי לטעום משהו מהסירים האגדיים שלה

"אמא שלי הייתה מורה אהובה במיוחד", מצטרפת לשיחה גם הבת, מזל. "בפורים לא יכולנו לזוז בבית מרוב משלוחי מנות, בכל רגע הדלת הייתה נפתחת ועוד בונבוניירה או בקבוק יין הצטרפו לעשרות המשלוחים שכבר גדשו את השולחן. סעודת פורים אצלנו הייתה מלאה בכל מיני אנשים שלא היה להם איפה לחגוג. אמא תמיד בישלה מאכלים מכל הלב, סעודת מלכים עם טעם מושלם וסירים ענקיים". אחר כך היא לוחשת לי: "גם היום, בגילה המתקדם, מגיעות לכאן כל מיני נשים, לפעמים כאלה שאין להן איפה לאכול. אחרות מגיעות לקפה ועוגה והזדמנות לשפוך קצת את הלב. לאמא יש מקום לכולם".

ואכן הלב הרחב שלה ניכר בכל מאכל שהיא מגישה לשולחן. כל המנות שהגישה היו מושלמות, אבל במיוחד התלהבתי מהקציצות של האביב. תבשיל עשיר, ריחני, קציצות רכות ועסיסיות בצורה לא רגילה, מוגשות ברוטב מושלם וירקות ירוקים של אביב. זוהרה שמחה לשתף אותי במתכון הנפלא שלה, והנה הוא לפניכם.

זוהרה לא רצתה לשמוע. "קודם כול תטעמו משהו, אחר כך תוכלו ללכת", צחקה לעברנו. אז באמת טעמנו משהו. ועוד משהו, ועוד משהו. איך אפשר שלא?

לראות פירות מתוקים

"אני הייתי מורה בבית שמש של פעם", סיפרה לי זוהרה תוך כדי הסעודה. "זה לא דומה למה שאת רואה היום, עיר ענקית עם עשרות אלפי תושבים. באותם ימים הייתה כאן עיירת פיתוח של ממש, חצי מעברה חצי עיירה. כולם הכירו את כולם, ובתור מורה התפקיד שלי היה מסביב לשעון. אימהות של תלמידים היו קופצות אליי הביתה לברר מה עם הילד שלהן, ולכל מקום שהלכתי תמיד היו צועקים לי 'המורה, המורה', גם במכולת וגם בגינה. לא כולם מסביבי היו דתיים, ולכן העבודה הייתה שליחות בשבילי. תמיד השתדלתי לחבר את התלמידים למסורת ולקרב אותם אל אביהם שבשמיים, וברוך השם ראיתי לא מעט פירות מתוקים".

בשושן פורים זכיתי להתארח בביתה של זוהרה ביטון, בשלנית אגדית עם ידי זהב. זוהרה היא סבתא של חבר טוב של בעלי, ומכיוון שהוא סועד את סבו במסירות נפש כבר תקופה ארוכה, בעלי רצה לבוא, לבקר אותו ולחזק את ידיו על המצווה החשובה.

הבית של משפחת ביטון נמצא ב"ותיקה", כך קוראים בבית שמש לעיר הישנה. בית קטן מהסוג שהיום כבר קשה למצוא, עם גג רעפים, תריסי עץ ובלטות אמיתיות של פעם. נכנסים אליו דרך גינה קטנה, עשירה בצמחי תבלין ושיחים פורחים. ובפנים? מטבח קומפקטי ומצוחצח ואין ספור תמונות של צדיקים בסלון. זוהרה קיבלה את פנינו בחיוך חם ולבבי: "תיכנסו תיכנסו, איזה כבוד!". גילה המתקדם לא נראה עליה כלל. היא חיונית ומלאה מרץ, ולמרות שכבר הגיעו לא מעט אורחים זוהרה הצליחה למצוא לנו מקום מול שולחן ערוך בכל טוב. "כל חבר של הנכד שלי הוא חבר שלי!" הצהירה בחום. אומנם אנחנו לא רצינו להטריח אותה והסברנו שהגענו רק לביקור קצר, אבל

קציצות אביביות של זוהרה

- 500 גרם בשר בקר טחון טרי
- בצל גדול קלוף
- 4 שיני שום
- 3 כפות פטרוזיליה קצוצה
- ביצה אחת
- 2 כפות שמן
- כף פפריקה מתוקה גשמן
- חצי כפית ראס אל-חנות
- מלח ופלפל
- 4 פרוסות לחם בלי הקרום
- לרוטב:
- בצל גדול קצוץ דק
- 3 כפות שמן זית
- 6 שיני שום פרוסות
- 2 גזעולי סלרי עם העלים קצוצים
- 3-4 עלי סלק (מנוזף) שטופים
- 2 קצוצים
- כוס בול טרי מקולף או קבוא
- כף פפריקה מתוקה
- חצי כפית כורכום
- כף אבקת מרק עוף
- 2 גזעניות גדולה רכה ומזוררת
- 2 כפות רסק גזעניות איכותי
- מלח ופלפל
- 4 כפות כוסברה קצוצה

מכינים את הקציצות: במעבד מזון טוחנים את הבצל, השום, הביצה, הפפריקה, ראס אל-חנות, 2 כפות שמן, מלח ופלפל לתערובת אחידה. משרים את הלחם בקערה עם מים כדקה וסוחטים היטב. מניחים את הבשר בקערה, יוצקים עליו את תערובת הבצל והלחם הסחוט, לשים את הכול היטב לתערובת אחידה ויוצרים ממנה כדורים. מחממים שמן במחבת ומטגנים את הקציצות עד להזהבה קלה מכל צד (אפשר גם ללא טיגון). מכינים את הרוטב: בסיר רחב מטגנים את הבצלים הקצוצים בשמן על אש גבוהה תוך כדי ערבוב במשך דקה או שתיים, מנמיכים את האש וממשיכים לטגן ולערבב מדי פעם במשך 10 דקות. מוסיפים את השום ומטגנים עוד דקה. מוסיפים את העגבנייה ומערבבים. מוסיפים את רסק העגבניות והתבלינים ומערבבים היטב, מניחים על הכול את הקציצות וביניהן את גבעולי הסלרי, עלי הסלק והפול. מוסיפים מים עד גובה הקציצות, מפורים על הכול כוסברה קצוצה ומביאים לרתיחה. מבשלים מכוסה על אש נמוכה כשעה.

מה עולה לכם לראש כשאתם שומעים את המילים "בית מעוצב"?

// שרה טייץ, מעצבת פנים

מה כדאי לקחת בחשבון כשרוצים לרענן את הבית?

ארגון וסידור מחדש - לפני שרצים לקנות פריטים חדשים, כדאי לבצע סדר ולארגן מחדש את החפצים הקיימים. הוצאת פריטים מיותרים וארגון נכון יכולים לגרום לבית להיראות מרווח ומסודר יותר. מומלץ למיין חפצים לפי תדירות השימוש בהם ולהיפטר מדברים שכבר אינם בשימוש.

התאמה לסגנון אחיד - כדאי לתת לבית שפה עיצובית אחידה ולשמור על אותו הסגנון בבחירת הפריטים השונים. לפני שמגיעים לחנות תחליטו מראש מה אתם מחפשים, מהו הסגנון של הרהיטים הקיימים שישתלב עם הפריטים החדשים.

צבעוניות - כדי לשמור על הרמוניה ועל מראה נעים, כדאי לשמור על צבעוניות מסוימת שתחזור על עצמה בפריטים השונים. כאשר מחליטים מראש על הצבעים של המרחב ניתן בקלות למצוא פריטים מתאימים שישתלבו עם הרהיטים הקיימים.

התאמת המידות - לפני שאתם קונים רהיטים חדשים, לא לוותר על מדידה מדויקת של המרחב כדי להבין מה הפרופורציה הנכונה עבורכם. זה יעזור לכם להזמין את הרהיטים המדויקים לכם וימנע עוגמת נפש.

מראה נקי - נכון שמאוד מתחשק לנו לרענן ולחדש את הבית, אבל שימו לב לא להעמיס עוד ועוד פריטים שאינם נצרכים ומוסיפים בלאגן.

רוב האנשים חושבים על סלון מרווח, מטבח חלומי כמו שרואים בתצוגה, ואולי גם חדר שינה מפנק. אבל האמת היא שבית המעוצב נכון, הוא הרבה יותר מזה.

הדבר הבסיסי והחשוב ביותר כשניגשים לעיצוב הבית הוא קודם כל להבין מה המשפחה צריכה. עיצוב נכון מתחיל דווקא מהפרקטיקה, מהבעיות העולות בחיי היום יום ונדרשות למצוא פתרון.

לכולנו יש נקודות תורפה בבית - אם זה מטבח שאינו מכיל את סיר הקוסקוס הגדול, חדר כביסה צר מלהכיל את כמויות הכביסה המשפחתיות, אחסון הצעצועים שאינו מותאם לכמות המשחקים הקיימת ועוד ועוד. הבעיות הללו יוצרות תחושה של בית מבולגן, שכל הזמן דורש מאיתנו לסדר אותו. תכנון נכון של הבית יכול לחדש חשיבה מקדימה ומעמיקה על שלל הבעיות הללו ועוד רבות אחרות, כל משפחה לפי אורח חייה, ואת הפתרונות האפשריים לצרכים אלו.

תהליך החשיבה הזה דורש זמן, השקעה ושימת לב לפרטים הקטנים. כשאני מלווה משפחה בתהליך עיצוב הבית אני משתדלת ללמוד את המשפחה ואת צרכיה, את ההרגלים והתחביבים של בני הבית וכך למצוא את פתרונות התכנון והעיצוב הנכונים ביותר עבורם. וכאשר תהליך התכנון נעשה בצורה מדויקת - הבית נשאר מעוצב ומסודר לאורך זמן.

נקודה חשובה נוספת היא ההבנה כי לכל משפחה יש תכנון ועיצוב הנכון רק לה. גם אם ראיתם ארון כניסה יפה אצל השכנים, לא בטוח שזהו הפתרון הטוב ביותר עבורכם.

כך למשל משפחה עם ילדים קטנים תצטרך פתרונות אחסון בטוחים ונגישים, בעוד שזוג שילדיו בגרו יצטרך פחות מקומות אחסון ויותר מרחב לאירוח. הורים לילדים זקוקים לרהיטים עמידים וקלים לניקוי, בעוד שאנשים שעובדים מהבית יצטרכו פינות עבודה מבודדות מרעש.

הבית צריך להתאים לאורח החיים של המשפחה, ולא להפך! בחינה מוקדמת של הצרכים וההרגלים היומיומיים תבטיח לכם בית נוח ויעיל יותר.

אחד הדברים המרכזיים שחובה לתת עליהם את הדעת בתהליך עיצוב הבית הוא יצירת מקומות אחסון מותאמים לחפצים שיש בבית.

אז איך בעצם מתכננים נכון את מקומות האחסון בבית?

בית המעוצב נכון הוא בית שבו לכל פריט יש את מקום האחסון שלו. חשוב לשים לב שמקום האחסון תואם את אופן השימוש של הפריט - למשל אחסון מפתחות במיקום נגיש ליציאה מהבית, אחסון הניירת במיקום נגיש לפינת העבודה או אחסון המפות במיקום נגיש לשולחן האוכל.

כשמתכננים את מקומות האחסון כדאי לוודא שהפריטים הנדרשים לנו לחיי היום יום נמצאים במיקום הנגיש ביותר, ואלו שנצרכים בתדירות נמוכה יותר מאוחסנים במדפים הגבוהים או בחדרים מרוחקים. כך גם כדאי להקדיש מחשבה לאופן האחסון כך שיתאים בצורה מושלמת לאופן השימוש. ישנם פריטים שכדאי לאחסן על מדף פתוח כגון ספרים או כלי מטבח מסוימים, ואילו פריטים אחרים עדיף להצניע בתוך ארון סגור. לעיתים נרצה לאחסן פריטים באחסון שקוף מאחורי זכוכית או בתוך קופסאות פלסטיק, ולעיתים נעדיף אחסון אטום השומר על מראה נקי. כל פריט מצריך מחשבה מהו מקום האחסון האידיאלי ביותר עבורו, כך שיהיה הכי נגיש, הכי נוח - וגם הכי יפה.

השלב הבא בתהליך העיצוב, לאחר החשיבה על צרכי המשפחה, הוא כמוכן בניית התוכנית העיצובית. גם בשלב זה, החשיבה העיצובית אינה יכולה לבוא במקום הפרקטיקה, ועלינו לשאול את עצמנו האם העיצוב משרת את אורח החיים של המשפחה.

הבחירות העיצוביות צריכות להגיע בהלימה להרגלים ולחיי היום יום של המשפחה, כך שהעיצוב היפה ישאר כזה לאורך זמן. למשל, ספת בד בהירה לא תישאר בהירה לאורך זמן במשפחה עם ילדים קטנים, ולכן למשפחה כזו מומלץ לבחור ספה מבד רחץ או נשלף הניתן לכיבוס.

כמוכן, עיצוב פרקטי אין פירושו בית פחות יפה, אלא ההבנה כי יש לבצע את ההתאמות בין הבית לבין יושביו. מטרת תהליך העיצוב היא למצוא את השילוב המושלם שבו הבית גם נראה טוב וגם עונה על הצרכים היומיומיים של המשפחה. תכנון ובחירת חומרים נכונים יגרמו לבית להיות נוח וקל לתפעול ולתחזוקה, וכך גם יקלו עליכם לשמור על הסדר בבית. לכן, כאשר אתם נדרשים לבחור את הבחירות העיצוביות השונות בבית, תשאלו את עצמכם - האם החומר הזה מתאים לאורח החיים של משפחתי? האם הרהיט הזה ישרת את הצורך שלי כראוי? כאשר משלבים בתכנון גם את הצדדים הפרקטיים וגם את הצדדים העיצוביים, מתקבל בית מדויק ונוח.

חג הפסח המתקרב יחד עם מזג האוויר האביבי יוצרים תמיד רצון לרענן ולחדש את הבית, להוציא פריטים ישנים שאינם משרתים אותנו עוד ולהכניס פנימה פריטים חדשים ומשמחים. כדי להצליח ליצור את השינוי הרצוי בבית נדרשת חשיבה והתאמה של הפריטים הנכונים עבורכם.

לסיכום, עיצוב חדש לבית יכול להביא איתו ברכה ושמחה בבית כאשר הוא נעשה בצורה נכונה. אל תוותרו על החשיבה והתכנון המוקדם, ומתוך הבנה מה המשפחה צריכה תוכלו ליצור בית יפה, נעים ונוח.

הבית בצופים

הדשא שלנו - ירוק יותר

בראנצ'י מכירות

עם הטבות בשווי
מאות אלפי שקלים!

28.03

יום שישי 09:00-13:00

חבילת מוצרי חשמל יוקרתית מבית הטבות ותנאי תשלום חד פעמיים!

קבוצת לידר מזמינה אתכם להגשים את החלום בישוב הקסום צופים. הזדמנות מיוחדת ואחרונה לגור בישוב קהילתי מעורב עם נופים מדהימים, רק 10 דק' מכפר סבא. הפרויקט מלווה ע"י בנק מזרחי, תנאי התשלום נוחים 15%-85%.

צמודי קרקע עם נוף לשרון
החל מ-**3,700,000 ₪**

לא צופים עוד הזדמנות כזאת!

*בכפוף לתקנון המבצע

לידר
ניהול ופיתוח בע"מ

***2489**

לפרטים חפשו בגוגל
'הבית בצופים'